

Amăgitori

Partea I-a (continuare)

11 "Nici Isus și nici apostolii săi n-au avut proprietăți, căci șau altă avuție. Despre Isus este scris: „El n'are năde-și odihni capul.” (Luca 9 : 58) Isus și apostolii săi n'au clădit catedrale și n'au ademenit pe popor să intre în ele ca să le servească, ei Domnul și apostolii săi au pieris „din casă în casă”, au propovăduit poporului adevărul și l-au învățat cu privire la calea lui Dumnezeu. (Matei 10 : 5—30) Toți urmașii adevărați ai lui Christos Isus au urmat totdeauna aceeaș cale. Constantin, politicianul și împăratul Romei, un păgân, a declarat că el vorește să primească „creștinismul”. El s'a făcut „catolic”. Constantin a fost bogat și a fost fără îndălălă indus să creadă că el își poate cumpăra fericirea. Ceeace urmează este citat din cartea Cardinalului Gibbons „The Faith of Our Fathers”, pagina 134: „Constantin a făcut bisericii romane daruri generoase în bani și pământuri, și acestea au fost mărite prin alte donațiuni ce i s'au făcut din partea altor împărați de mai târziu. De aceea avuția bisericească a Papilor romani a devenit în curând foarte mare.” Din acel timp organizațiunea bisericii romano-catolice a devenit foarte bogată în bunuri materiale. Din aceasta se poate vedea că ea a urmat o cale ce este cu totul în contradicție cu calea pe care a urmat-o Christos Isus. Organizațiunea religioasă a avut în secolul al patrulea mulți episcopi și stăpânitori, și episcopul din Roma a fost ales apoi pentru oficiul de Papă. Acesta a fost de fapt începutul papalității și s'a întâmplat la mai mult de trei sute de ani după zilele apostolilor. (Vezi „The Encyclopedia Britanica”, volumul 2, pagina 81.) În curând după aceea Papa, ca șeful instituțiunii bisericii romano-catolice, a început să exerciteze putere politică sau lumească. Peșin, regele Franței, a pus pe Papa, după învingerea Lombardilor în război, ca stăpânitor lăunsec peste provinciile cucerite. Așa s'a născut papalitatea printr'un război de cucerire ca putere lăunsecă, ceea ce este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cardinal Gibbon declară: „Carol cel Mare, urmașul lui Peșin, nu numai că confirmă donațiunile tatălui său, ci afară de aceasta mărește ținutul de stăpânire lăunsecă al Papei prin faptul că-i dăruiește câteva provincii noi. Cu excepția câtorva întreruperi scurte prin răpire de putere străină, acest ținut mic a fost guvernat din acel timp până în anul 1870 încontinuu de Papii romani.” („The Faith of Our Fathers” [Credința Părinților Noștri], pagina 137).

12 Pentru ca să-și exerciteze puterea politică Papa a înțeles să trimită ambasadori la curțile aproape a tuturor națiunilor „creștinate”. O astfel de procedură este cu totul incompatibilă și în contradicție cu Christos Isus, Șeful bisericii lui Dumnezeu, care zice că el nu are nimic de a face cu afacerile politice ale acestei lumi deoarece Satan o stăpânește.

13 După cum arată faptele istorice Papa a fost aproape cu totul jefuit de puterea sa lumească din anul 1870 până în 1919. (Vezi „Vestitorul numelui lui Iehova” din Decembrie 1937, „Cântec despre desfrănată”, partea II-a, cântecul 32—48.) În decursul perioadului din 1848 până în 1919 organizațiunea bisericii romano-catolice a continuat să se amestece în politică lumii și a căutat să dobândească recunoaștere și putere politică între națiunile pământului. Imediat după războiul mondial Papa a dublat să câștige un loc în adunarea Ligii Națiunilor deoarece după întemeierea Ligii Națiunilor să poată să-și clădească împărăția Europei. Papa a fost însă impledit ca să primească un loc în această adunare. După ce a fost întemeiată însă Liga Națiunilor și a început să lucreze Diavolul a ajutat organizațiunii papale să ajungă în șeaua Ligii Națiunilor, și acolo a călărit atunci încoace. Mussolini a devenit un prieten al Papei și amândoi au lucrat de atunci mână în mână. În anul 1929 Tratatul Lateran a regulat relațiunile între biserică și stat. În curând după aceea Mussolini

și Papa, amândoi caractere tari, au ajuns la ecartă intelectuală din cauza chestiei privitoare la ținerea fascistă: în anul 1932 Ducele a mers în Vatican, a închinat acolo în rugăciune și a primit, după cum se crede, sfânta cuminectură. Ca și tatăl său, el a fost în ținere, un ateist declarat: dar mai târziu a devenit foarte religios.” („Inside Europe” [Ialăuntrul Europei], pagina 195).

14 Ambițiunea lui Mussolini este să devină un mare șef de război și să stăpânească întreaga lume prin putere. Organizațiunea romano-catolică care lucrează cu el îi dă sprijin complet în ambițiunea sa. Când Mussolini și-a început și și-a executat campania sângeroasă de cucerire în contra bițiilor negri ai Abesiniei în care au fost nimicite multe vieți omenești, Papa și organizațiunea catolică l-au ajutat și au „binecuvântat” atacul său criminal. Acum dictatorul Italiei încearcă să silească bărbați și femei să se înmulțească ca dobitoacele fără graiu pentruca să nască bărbați care să poată fi jertfii mai târziu în război: și în aceasta Mussolini este sprijinit de Papa. O știre din Roma, datată din 4 Martie 1937, publicată de agenția de știri United Press și transmisă mai departe prin multe stațiuni de radio zice: „Conducătorii fasciști ai Italiei au luat astăzi hotărârea de a face o străduință energetică în interesul ridicării numărului de nașteri și a procurării de mai mulți soldați pentru armata viitorului. De marele consiliu fascist al corporațiunilor sfătuitoare supreme a fost adoptat în una din ședințele lor de noapte strict izolate, sub prim-ministrul Benito Mussolini, un program de șapte puncte ce va fi pus în aplicare imediat... Se spune că Papa Pius va da instrucțiuni proților romano-catolici să deie acestui lucru tot sprijinul lor.”

15 O astfel de procedură este o călcare clară a legământului vecinic al lui Dumnezeu cu privire la viața omului, și legea lui Dumnezeu declară vinovată pe o ză „biserica” romano-catolică. (Geneza 9 : 8—13) Ce se arată acum? Reprezintă o astfel de organizațiune pe Dumnezeu și pe Christos sau întrebuințează doar numele lui Dumnezeu în mod înșelător și ca mască sub care-și face lucrarea diavolească, dușmană împărăției?

16 Momăia ce este pusă acum înaintea ochilor oamenilor pretutindeni în toate țările este cea a comunismului, și Papa însuși a pus la cale această mișcare a momăiei sau sperietoarei și este îndărătul ei. Fiecare care eutează să spună adevărul despre Ierarhia romano-catolică este defăimat de această organizațiune ca comunist. Fapt e că comunismul a fost organizat de Izuiți, de ordinul secret al Ierarhiei romano-catolice, spre a fi întrebuințat apoi ca momăie și sperietoare pentruca să bage frică în oameni și să-i îndepune să se organizeze într'o mișcare contrară, care mișcare din urmă stă cu totul sub puterea papalității. În felul acesta au fost organizați Naziștii (național-socialiștii) în Germania cu Hitler ca conducător; aceștia exercitează acum în aceea țară o stăpânire nemiloasă, crudă și criminală, și această clasă de Naziști își găsește bucuria în aceea să prigonească pe cei ce reprezintă credincios pe Dumnezeu și pe Christos și aduc poporului fructele împărăției sale. Unii martori ai lui Iehova au fost omorâți de curând în Germania și câteva mii din ei au fost întemnițați numai pentrucă au avut în posesiunea lor Biblia și cărți ce explică Biblia care fac cu putință oamenilor să afle ceva de îngrăjirea lui Dumnezeu pentru omănierea suferindă. Guvernul lui Hitler este în armonie deplină cu Vaticanul din Roma. Aprobă-va Domnul Isus Christos așa ceva ca stăpânirea lui Hitler? Desigur nu; și deoarece biserica romană sprijinește pe Hitler, această dovedește în mod convingător că organizațiunea romano-catolică reprezintă pe Diavolul și este dușmanul lui Dumnezeu și al lui Christos. Ierarhia romano-catolică a dominat oădinoară Spania și a pus în aplicare în acel timp neclegăta

chizițiune, silind pe oameni sau să se facă catolici sau să sufere torturi îngrozitoare. Poporul s'a răsculat în contra amăgitorilor (racketeers) semeți ai catolicismului și a organizat o republică. După aceea militaristii romano-catolici au început să urzească o rebeliune împotriva republicii spaniole și au început un război crud și vicelân de rebeli cu scopul ca să restabilească în acea țară dominațiunea Ierarhiei romano-catolice. Ierarhia a obținut în mod ilegal și pe nedrept obligațiunile de ale guvernului spaniol în valoare de milioane, le-a așezat în catedralele ei și le-a întrebuințat ca să poarte un războiu de rebeliune în care au fost omorâți în mod crud sute de mii de oameni, mulți din ei de preoți catolici. Mussolini și Hitler au sprijinit Ierarhia romano-catolică ca să execute acest război de rebeliune. De sigur niciun reprezentant al lui Dumnezeu și al lui Christos de pe pământ nu ar putea lua parte la un astfel de război care este o călcare vădită a legământului vecinic al lui Dumnezeu cu privire la sfințenia vieții omenești.

27. Dela războiul mondial încoace și de cămul organizațiunea romano-catolică a câștigat iarăși putere lumescă ea a devenit obraznică și agresivă ea niciodată mai înainte. Cineva trebuie să fie orb spiritual pentru ca să nu vadă acum că Ierarhia romano-catolică umblă ca să câștige stăpânirea peste afacerile politice ale lumii și să guverneze pe popor prin dictatori. Papalitatea a făcut o alianță cu stăpânitorii politicii ai Japoniei care nu au pretenția de a fi creștini și conduce acolo o activitate sistematică cu scopul de a face să amutească pe fiecare care vorbește adevărul împotriva catolicismului. Ierarhia romano-catolică duce o campanie energetică ca să dobândească puterea peste oficiile și afacerile politice ale Imperiului Britanic; dar cea mai mare străduință a ei este acum să aducă sub dominațiunea sa Statele Unite ale Americii. O carte publicată în anul 1935 de un fost iezuit romano-catolic, care așa se vede că s'a săturat de duplicitatea stăpânitorilor acestei ticăloase organizațiuni religioase, raportază între alte lucruri: „Teoretic Acțiunea Catolică este lucrarea și serviciul lucrurilor catolice pentru cauza religiei sub conducerea episcopilor. În realitate însă grupul catolic luptă pentru a cădea de a stăpâni America...”

A existat odată un timp — el este acum trecut — când numai catolicii evlavioși au luat parte la lucrarea Bisericii. Astăzi însă sunt mulți catolici, ce nu pot fi desemnați ca evlavioși, ocupați în Acțiunea Catolică. Catolicismul — cel puțin în America — a încetat să fie o chestie de exercitare de religie. Catolicismul sprijinește acum clasele sociale ceace se exprimă mai cu seamă prin cluburi sociale și politice. Intre sutele de conducători catolici ce se disting prin loialitatea lor pentru cauză au vor fi găsiți puțini care nu au decât puțin respect sau chiar de loc față de învățăturile și dăruirile catolice. Acțiunea Catolică nu ar fi un factor atât de serios în această țară dacă reprezentanții ei ar fi numai catolici evlavioși, cu ardoare. Punctul de plecare al unei Acțiuni Catolice în țara noastră este deschiderea Conferinței Catolice Naționale de Bunăstare în anul 1921. Cu acea ocazie arhiepiscopul Hanna a zis: „Noi am coordonat și unit puterea catolică a țării noastre. Ea știe acum unde și când să lucreze și este înțărîtă prin faptul că este conștientă de unitatea sa. Noi ne simțim puternici deoarece reuniunea noastră a devenit vizibilă”. Din ziua aceea puterea catolică s'a sporit repede și organizațiunile catolice s'au înmulțit...

Noi organizațiuni răsar în fiecare lună ca ciupercile din pământ. Nu mai departe ca în ultimul Mai (1935) a fost întemeiată sub patronajul episcopului Molloy din Brooklyn o 'asociațiune catolică de veterani de război'. Ea posedă deja mai multe 'posturi', și ținta ei este să devină nu numai o organizațiune în general națională, ci și internațională. Asociațiuni de femei de ajutor sunt unite cu aceste 'posturi' sub numele 'măgulitor' de 'Yeomanettes' (trupă de ajutor). „Eu sunt sigur de aceea”, a zis diaconul, părintele Higgins, „că noi vom primi sprijinul isfânt al cardinalului Hayes, și că tot așa întrecă Ierarhia și va da aprobarea”. Împreună cu veteranii de război și foștii studenți catolici s'au

simțit inspirați să lucreze mai mult decât până atunci pentru acțiunea Catolică și să întemeieze o nouă organizațiune pentru a conduce ei în viața catolică și fie mai cu efect. Părintele Parsons S. I. [ieznit] de serie noua mișcare după cum urmează: „... Organizați-vă! Unți inteligența și voința atâtor grațiat cât pot fi strănși pentru o cauză comună! Dați-le o țintă comună! Inflăcărățile imaginația prin vedenia unei mari mișcări ce se înrădăceștează adâne în tradițiuni, care au format civilizațiunea noastră apuseană. Să îndrăznească cere! Să fie ei înșiși revoluționari dacă aceasta va fi de lipsă!”

„Bărbații catolici, a zis el, 'trebuie să se uiească laolaltă pentru ca să poată zice corpurilor legiuitoare că ele nu-i permis să propună pentru votare proiecte de legi ce sunt dușmane idealurilor Bisericii catolice. Ei trebuie să se organizeze pentru ca să fie destul de tari ca să poată insista ca învățătorii de școli care învață „învățăături primejliose” să fie destituiți.” („Rome Stoops to Conquer” [Roma își încor-dă puterile ca să biruască], pagina 15—18.)

28. Spațiul nu permite de a atrage aici atențiunea asupra diferitelor mijloace ce sunt întrebuințate în bi-politic și în alt chip pentru a împinge înainte „Acțiunea Catolică” și pentru a câștiga astfel puterea peste țările și alte națiuni. Scopul este aici de a atrage ținuerea asupra faptului că o organizațiune religioasă se servește de astfel de metode politice, comert-militariste și alte metode nelegiuite, cum sunt între-tate de Ierarhia romano-catolică, este cu neputință poată reprezenta pe Christos pe pământ, și de aceea pretențiunile și susținerile organizațiunii romano-catolice că ea este Biserica lui Dumnezeu sunt cu totul înșelătoare și false. Chiar și numai aceasta ar să fie de ajuns să dovedească fiecărei persoane cur și sincere că organizațiunea romano-catolică este instrumentul Diavolului și de aceea este un dușman binelui omenirii. Dacă cineva voiește să-și primejdu-binele vecinic prin aceea că ține la organizațiune stricată care este de la Dumnezeu și de la oamenii și o sprijinește mai departe, atunci este să o facă; dar ceace se spune aici este un avertisment ca să nu aibă scuză să zică mai târziu că el n'a făcută această organizațiune reprezentată pe Diavolul. Scopul acestei scrieri este să ajute oamenilor omni și să fie ca să sunt catolici sau altele, ca să vadă adevărul pentru ca să caute și să găsească singurul lor de s'arantă.

29. Cine primește o explicațiune justă despre scopul Diavolului poate înțelege mai clar ce fac amăgii religiei. Fără îndoială Diavolul a adus în existență organizațiunile religioase pentru ca să pânzărească pe mele lui Iehova și să pună în stare oameni egoști, hitioși și lacomi să execute un plan mare înșelă prin care poporul este ținut în frică și supunere, și este jefuit de întreținerea sa și este adus cu totul la puterea lui Satan și a aliaților săi vizibili. Scopul lui Satan este a domni sau a nimici; și în acest scop întrebuințează organizațiunea invizibilă. Prin explicație care vor urma trebuie să le fie clar tuturor celor și ceri din ce motiv are Diavolul o organizațiune și deamă oamenii de sub conducerea sa să conlucreze planurile și amăgirile (rackets) cele mai diavolești și s'au practicat vreodată între creaturi.

Întrebări pentru studiu
 Alin. 22—24. Descrie cum lucrează sistemul Bisericii romano-catolice prin capul său și prin sprijinitorii săi oficiali cei mai înalți împotriva împărăției lui Dumnezeu și împotriva comunismului și legătura sa cu nazismul și cu socialismul? Arată motivul pentru că este înșelătoare și de acuma din Spania. Ce lumină aruncă aceste fapte asupra pozițiunii organizațiunii romano-catolice?
 Alin. 28, 29. Ce scop are faptul că se fac cuosecțiunile și adevăruri? Ce însemnează aceasta în ceea ce privește datoria ce este asupra celor Jănuriți? Ce felul acesta? (W. T. din 15 Iulie 1937)

Amăgitori

Partea II-a

„Cel rău dobândește un câștig înșelător” — Proverbele 11:18.

IEHOVA DUMNEZEU are o organizație și toate creațiile sale care au un drept să trăiască formeză o parte a ei. Dumnezeu face totul în ordine și toate lucrurile sale cărora le este permis să rămână în viața sa trebuie să asculte legea lui Dumnezeu. A fost odinioară — până când a devenit nelegitim un membru al organizației lui Dumnezeu; și el este Satan Diavolul, dușmanul lui Dumnezeu, cea personificată. El este dușmanul tuturor celor care se străduiesc să facă ce este drept. Este un imitator prost, o maimuță. El a încercat să organizeze organizația de creaturi rebele după organizația lui Dumnezeu. Organizația sa se împarte în două departamente: una invizibilă și una vizibilă ochilor omenești. De la Eden până la organizația Diavolului a existat în felul acesta o organizație de creații, însă în timpul popoului răstiat deoarece partea ei vizibilă a fost nimicită. Totuși Diavolul a clădit din nou organizația sa și și-a întrebuintat-o ca să amăgească pe oameni lezonoreze numele Dumnezeului Celui Atotputernic și să fie hotărât să guverneze lumea prin organizația sa contrar-voinței lui Dumnezeu sau să distrugă viața ei.

Printr-o raptură din capitolul al doisprezecelea al Apocalipsei descoperim cele două organizații mari conținute în organizația lui Dumnezeu este descrisă în mod simbolic ca „o femeie învăluită în soare, cu lăptos piciorare, și cu o cunună de douăsprezece stele”. Organizația Diavolului este descrisă în mod simbolic ca „un mare balaur roșu cu șapte capete, carne, și șapte cununii împărătești pe capete”. Titlul „balaur” însemnează simbolic „înghițitorul”, și el este cantă să înghiță. Acest nume este în armonie cu hotărârea lui Satan să domnească sau să nimicească. Cuvântul „roșu” reprezintă potrivit calea lui răutății de nimicire, și în armonie cu aceasta reprezentul principal al religiei lui Satan de pe pământ purtând în haine roșii. Partea principală a organizației vizibile a lui Satan este religia, și Ierarhia romano-catolică are conducerea în toate mișcărilor religioase ale pământului. Ierarhia romano-catolică deține această organizație are dreptul și urmărește să domnească peste lume; și unde nu poate să domnească acolo și-a arătat scopul de a nimici. Ea începe la tot felul de uneltiri rele și amăgitoare pentru să provoace nimicirea vestitorilor adevărului. Ierarhia Jurisdicțiunii romano-catolice care guvernează sau stăpânește partea vizibilă a organizației lui Satan se compune din cei mai violenți și cei mai periculoși amăgitori (racketeers) care au băntuit neamul omenesc. Ei sunt dibaci, violenți, intriganti și extrem de răi. Această Ierarhie a Jurisdicțiunii face înșelăciuni prin faptul că se ocupă cu o amăgire monstruoasă, și aceea ea este descrisă în Sfânta Scriptură ca exemplul de stricăciune. La ea se referă prin urmări cuvintele lui Ieremii: „Cel rău lucrează un lucru amăgitor.” (Proverbele 11:18; Biblia, engleză). Această organizație este o succederea falsă care reprezintă pe Dumnezeu și pe Christos; în realitate ea reprezintă pe Diavolul și este condusă cu totul de egoism.

Organizația bisericească a Ierarhiei romano-catolice este corporațiunea politică cea mai bine organizată de pe pământ și cea mai puternică dintre toate organizațiile. Uniunea britanică de state se distinge întrucât ea este cea mai mare putere lumescă care există vreodată. Ea susține că posedă toate bogățiile de întinsă încât soarele nu apune niciodată în cadrul granițelor sale. Compus din atâtea popoare, națiuni și limbi Imperial Britanic este într-adevăr o superputere. Mulți oameni buni din Anglia încep să vadă

marea primejdie care amenință acuma pe uniunea de state, și că această primejdie este Ierarhia romano-catolică. În așa zicând toate coloniile sau părțile subordonate ale uniunii statelor funcționari romano-catolici exercitează dominația, și acești oficiali nu iau de loc în considerațiune drepturile celor ne-catolici. Atât în Rodesia de Nord cât și în Rodesia de Sud, în Africa occidentală, pe insulele Fiji, în Quebec și în multe alte părți ale Imperiului Britanic catolicii care stau sub dominația Vaticanului au puterea peste oficialii publici. Pe dinafară ei își manifestă ereticismul de supuși față de Imperiul Britanic, dar în inimile lor acești funcționari catolici sunt loiali numai față de Vatican. Ei apasă adevărul și opresc importarea scrierilor care ar lumina pe poporul acelor colonii, mai cu seamă pe băștinasi, și astfel îi țin în neștiință. Când poporul ajunge ocazional în posesiunea literaturii prin care este lumurit cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și la împărăția sa, atunci oficialii romano-catolici intervin numai deocârmă să împiedece publicarea pe mai departe a unei astfel de literaturi, și răspândirea adevărului. Acești funcționari catolici nu se dau înapoi delă aceea de a răspândi minciuni prin care creștinii adevărați sunt învinovați că au săvârșit crime de care nu s'au făcut vinovați deloc. Astfel de minciuni sunt împrăștiate pentru că să aibă un motiv să poată interzice poporului să aibă ceva în posesiunea sa ce-i clasifică Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu descoperă tocmai duplicitatea și absurditatea organizației romano-catolice. Părțile subordonate ale imperiului Britanic, se servesc de o presiune mai cu seamă asupra Angliei, și nu este decât o chestie de timp — și anume de timp scurt — până când uniunea statelor britanice va fi condusă și dominată de Ierarhia romano-catolică. O astfel de procedură este cu totul incompatibilă cu modul de a lucra al unui urmaș adevărat al lui Christos; și cei vor fi citate faptele pentru a dovedi că organizația romano-catolică nu reprezintă pe Dumnezeu și pe Christos, ci pe Diavolul.

Cifre și bogăție

După cum se susține, în Statele Unite ale Americii sunt douăzeci de milioane de laici catolici, adică de „copii ai bisericii” sau de membri ai „populației catolice”, care populațiune este dominată de treizeci de mii de preoți. Organizațiunea bisericii catolice în America este proprietară de avere care este evaluată la miliarde de dolari. „The Encyclopedia Americana” arată într-un articol care a apărut în anul 1927 că în acel timp biserica catolică a numărat pe întreaga pământul 294 583 000 de persoane care aparțin la organizația ei. Bogăția materială a organizației catolice reprezintă pe fiecare continent și în fiecare țară a pământului sume mari și face laolaltă multe miliarde. De unde vine această bogăție mare? Prin ce prezentări și susțineri a putut îndemna Ierarhia romano-catolică pe popor să se supună puterii stăpânitoare a acestei organizații și să deie banii prin care această organizațiune politico-religioasă a devenit atât de bogată?

Purgatoriul

Fără îndoială învățătura „purgatoriului” formează un izvor de câștig pentru organizațiunea bisericii romano-catolice, din care cei mai mari sume de bani au curs în tezaurul Vaticanului. Milioane de oameni și-au pus încrederea în preoți și au fost făcuți de ei să creadă că la moartea unui om numai corpul moare, pe când sufletul lui trăiește mai departe, și că sufletul merge imediat în unul din cele trei locuri; și anume: cei drepti în cer, cei răi în chinul veciniei sau

iad, și cei morți în păcate ce se pot ierta, dar care nu sunt curății încă, în „purgatoriu”, ca să rămână acolo pe un timp nehotărît, care timp poate fi scurtat însă prin sumele de bani pe care prietenii rămași le dau preoților bisericii catolice pentruca să rostească rugăciuni pentru cei morți. Mai departe li se spune că banii dați în felul acesta folosese de ascența și celor vii și pot scurta după moartea lor timpul lor în purgatoriu. Oamenii sinceri, crezând că aceste explicații corespund adevărului, au intrat cu grămada în organizațiunea catolică și și-au dat banii în mod generos în speranța că vor câștiga mare avantaj pentru ei și pentru morții lor în „lăcășurile purgatoriului”. Rezultatul a fost și este că miliarde de dolari au curs în comoara organizațiunii romano-catolice, care bani au fost și sunt întrebuințați încă de Ierarhie pentru a realiza scopul ei ambițios și erud, și anume de a governa națiunile, mai departe pentru a da posibilitatea „preoților mai înalți” să trăiască în belșug și zi de zi în delicioși, în timp ce poporul de rând suferă lipsă de cele mai necesare lucruri ale vieții. Dacă învățătura catolică despre „purgatoriu” este falsă, atunci fiecare persoană sinceră trebuie să vadă că Ierarhia romano-catolică face cea mai mare înșelăciune (racketism) ce s’a practicat vreodată prin care oamenii sunt jefuiți de banii, de pacea și de sănătatea lor de a cunoaște hotărîrea lui Dumnezeu; și chiar și numai aceasta înfierăază pe organizațiunea catolică ca instrumentul Diavolului și ca dușmanul lui Dumnezeu și al omului. Aceasta este o altă dovadă pe lângă aceea că susținerea că biserica catolică este biserica lui Dumnezeu este una dintre minciunile Diavolului care s’a scoroțit în scopul ca să amăgească pe popor și să-l depărteze de la Iehova Dumnezeu. Pentruca nimeni să nu aibă un motiv să zică, cum au făcut mulți preoți catolici, că învățătura lor despre „purgatoriu” a fost explicată sau prezentată greșit poporului, este redat aici extrasul următor din cartea Cardinalului Gibbons, o autoritate catolică cu renume: „Biserica catolică învață... că în viața viitoare există o stare mijlocie de pedeapsă trecătoare pentru aceia care la moartea lor sunt încărați cu păcate ce se pot ierta sau care n’au dat satisfacțiune dreptății lui Dumnezeu pentru păcatele deja iertate. Ea învață și aceea că sufletele care sunt trimise în această stare mijlocie desemnată în general ca purgatoriu nu-și pot ajuta lor însuși, dar că prin [rugăciunile] credincioșilor de pe pământ li se poate ajuta. Existența purgatoriului implică, firește, și o dogmă corespunzătoare — folosul rugăciunilor pentru cei morți —; deoarece sufletele trimise în această stare mijlocie n’au ajuns încă ținta finală a călătoriei lor. Ele sunt încă tot expulzate din cer și au lipsă de îndurare divină.”

„Sufletul său va fi în cele din urmă mântuit; totuși un timp oarecare va trebui su suferă în lăcășurile curățitoare ale purgatoriului. Această declarație nu vine dela mine. Ea este vocea unanimă a părinților creștinătății”. („The Faith of Our Fathers” [Credința Părinților Noștri], paginile 205—208).

„Aceasta este o declarație limpede că învățătura despre „purgatoriu” este sprijinită pe tradițiune și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu; și după regula fixată de Isus această învățătură, fiind falsă, ar desființa Cuvântul lui Dumnezeu. (Matei 15 : 3, 6) Pentruca să deie o bază învățăturii despre „purgatoriu”, aceeași autoritate declară următoarele pe pagina 217: „Atunci pentruce este moartea? Numai ca să despartă corpul de suflet. Trupul moare, dar sufletul trăiește [mai departe]... El continuă după moarte să eugete, să-și aducă aminte, să iubească ca și mai înainte.”

„Așa este o învățătură omenească în organizațiunea bisericii catolice care a fost transmisă prin tradițiune din generațiune în generațiune. Tu poți să alegi acum dacă vorești să crezi tradițiunea sau Biblia. Ce vorești să crezi? Acum se aducă aici dovada biblică care arată că învățătura despre „purgatoriu” este cu totul falsă și vine prin urmare dela Diavolul. Biblia Doșday este traducerea catolică în limba engleză a Bibliei; ea are aprobarea deplină a Ierarhiei. Această traducere zice, despre

suflet: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. (Ezihiel 18 : 4) Traducerea lor proprie a Bibliei dovedește că învățătura catolică despre „purgatoriu” este falsă. Ce este sufletul? El este o creatură vie, respiratoare. Fiecare om are un suflet; însă niciun om nu poate trăi fără suflet. În Geneza 2 : 17 stă scris: „Dar din ziua cănă noștii buncului și rădăii să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negresit”. Ce dovedește aceasta oare la susținerea că moartea cauzează marea despărțirea trupului de suflet, și sufletul trăiește mai departe? Această susținere se sprijinește en totul pe minciuna Diavolului. Dumnezeu a zis că omul dacă va păcătui va trebui să moară. Diavolul a zis însă că nu există moarte; și Isus zice că Diavolul este un păcătos. (Geneza 3 : 4; Ioan 8 : 44) „Toți cei puternici pe pământ vor mânca și se vor închina și ei; înaintea se vor pleca toți ceice se pogorâ în țărână, ceice nu pot să-și pătreze viața”. — Psalm 22 : 29.

„Tradițiunea catolică zice: ‘Cei morți continuă să-și aducă aminte, să eugete și să iubească’. Biblia catolică zice: ‘Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Timp și cine Te va lauda în locuința morților?’ (Psalm 6 : 5) „Nu morții laudă pe Domnul, și nici vremeul din viața ce se pogorâ în locul tăcerii”. (Psalm 115 : 17) „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nicio răsplată, fiindcă nu-și pomenirea li se uită. Tot ce găsește mâna ta să înșelă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuit, nici știință, nici înțelepciune!” — Eclesiastul 9 : 2, 10.

„Având în vedere dovada biblică definitivă că morții nu sunt nicăieri conștienți și nu suferă pedeapsă sau chinuri într’un „purgatoriu” este clar că învățătura „purgatoriului” este una din minciunile Diavolului care este întrebuințată de oameni ca să înșele și să jefuiască pe popor, să-l întoarcă dela Dumnezeu și să facă cea mai răpsoată și mai diavolească înșelăciune de pe pământ. Observați că Ierarhia romano-catolică s’a referit totdeauna la prescripțiunea că poporul nu-și permite să „tudbeze el însuși Biblia, ci trebuie să primească și să creadă numai ceace învață biserica catolică. Vezi „The Faith of Our Fathers” [Credința Părinților Noștri], pagina 74, unde este spus că Dumnezeu nu a intenționat ca Biblia să fie regula de măsură pentru creștinii independent de... autoritatea bisericii [catolice]”. Din potrivă: Textele scrise în Biblia din porunca lui Dumnezeu au fost date în scopul să conducă pe om sigur și infailibil pentruca omul să înțeleagă și să fie echipat cu cele necesare. (2 Timoteu 3 : 16, 17) Nu există niciun text în Biblie care să dovedească noștea teoria despre „purgatoriu”; și preoții Ierarhiei romano-catolice care știu că aceasta așa este zic că poporul să nu încerce cumva să studieze Biblia independent, ci să primească interpretarea preoților. „Purgatoriul” este o învățătură religioasă care a fost inventată de dușmanul lui Dumnezeu și al omului ca să îndepărteze pe oameni dela Dumnezeu.

„Vreun plan sau tric viclean care este întrebuințat ca să câștige pe alții de banii lor este adevărat racketism. Jocul de cărți (joc de cărți spaniol american), jocul de ghioce, înșelarea țărănilor cu pucărașe, nete, tertipurile agenților de bunuri imobiliare, și altele carea concursurilor pentru premii sau vreo altă mârșă vră care este întrebuințată ca să iele în mod nelegal bani dela oameni; este amăgire.” A îndemna pe oameni să-și bagă banii în loterii sau în alte întreprinderi de amănitoare este amăgire; toate acestea sunt lucruri de amăgire și oamenii cinștii și provăzătorii se ferose de ele. Dacă un om sau o organizațiune câștigă încrederea altor apoi, li înșelă și prin urmare le ia banii pe nedrept, atunci aceasta este o amăgire josnică, deoarece ei n’au fuit n’are înici o posibilitate de ocrotire. Dacă un om sau o organizațiune induce pe oamenii la erodirea prietenii lor morți sunt conștienți și suferă într’un mod năprăznic „purgatoriu” și că bani dela cei vii pot fi folosiți pentru a plăti și dacă poporul este îndemnat prin această amăgire să-și deie banii preoților, atunci aceasta este cea mai obișnuită, cea mai intrigantă și cea mai condamnabilă amăgire ce se poate săvârși. Niciun om n’a avut ved

fată nici cel mai mic folos de bani și s'au dat preoților pentru să facă rugăciuni pentru morți sau vii; prin primare creșterea de bani din partea preoților sub pretextul că rugăciunile lor ar putea folosi celor morți este dobândire de bani sub pretenții false și ar trebui pedepsită ca și alte contravențiuni asemănătoare.

Ierarhia catolică face un comerț regulat din aceea de a provoca pe populațiunea catolică să deie bani pentru așa zisa „punga purgatorului” și recomandă ca pentru fiecare persoană pentru care se rostese rugăciuni să se deie anumite sume de bani. Aproape totdeauna se propune să se măsoare mărimea sumei de plătit pentru fiecare nume trimis după capacitatea donatorului. Câteodată se propun 25 cents (bani americani: o pătrime de dolar) pentru un nume, câteodată sume cu mult mai mari. Presupunând că cele douăzeci de milioane de oameni ai „populațiunii catolice” din America plătesc fiecare 25 de cents, și anume pe săptămână, atunci aceasta ar da o sumă foarte mare, care este luată pe nedrept din buzunarele oamenilor. Să se presupună însă că fiecare persoană dă pe săptămână în termen mijlociu un dolar, atunci aceasta ar face la douăzeci de milioane de catolice un miliard și patruzeci de milioane de dolari pe an. Oameni cu mijloace modeste sau bogați cărora li se permite să aibă o audiență cu „venerabilul” cler dau pe cap cu mult mai mult decât numai un dolar pe săptămână. Se susține că populațiunea catolică a lumii este acum 300 de milioane de oameni și dacă dela fiecare se cere pe săptămână 25 de cents, atunci numai aceasta ar face pe an suma enormă de 3 900 000 000 de dolari. Să se socotească la aceasta celelalte sume ce se dau Ierarhiei regulate, din departe banii străni de călugărițe în fiecare săptămână dela muncitorime, atunci se arată că în casa de bani a Ierarhiei curge în continuu o sumă de bani peste măsură de mare, și aceasta ca urmare a activității, celei mai mari amăgiri (racket), o amăgire care este mai mare decât toate celelalte amăgiri luate împreună.

Comparatie

Stațiunile de radio fac cunoscut adeseori în programele lor diferite amăgiri sau înșelăciuni ce sunt bapuse acum oamenilor, și cu ajutorul cărora se dau mari sume de bani celor lesne crezători. De pildă se face reclamă pentru o ghicitoare-sirellie și se spune publicului că persoanele care deslegă ghicitoarea exact vor primi atâtea și atâtea puncte, și că după aceea prin darea unei anumite sume pot câștiga un premiu foarte mare. Prin această manevră se încasează sume mari de bani fără ca premiul să se plătească vreodată. Apoi poliția face o rază ca să afle pe rachețiști și-i arestează. Administrațiunea poștei Statelor Unite publică o hotărâre prin care se interzice întreținerea poștei pentru o astfel de înșelăciune, și aceasta pe drept. Să se compare aceasta cu înșelăciunea „purgatorului”. Un preot catolic publică o scrisoare prin care se comunică catolicilor că ei pot ajuta morților lor care „sufăr în purgatoriu” prin darea unor anumite sume de bani. Această scrisoare dă de înțeles oamenilor să expedieze o anumită sumă pentru fiecare nume trimis. Plătirea se face apoi regulat și aceasta ca rezultat a explicării false ca oamenii vor avea folos din aceasta. Guvernul Statelor Unite are ca director general al poștei pentru conducerea departamentului poștelor al romano-catolic, care în realitate este un instrument și un reprezentant al Vaticanului. Auzit a cineva vreodată că el ar fi dat un ordin, o interdicție de a se folosi de poșta Statelor Unite pentru a face o înșelătorie, prin care se încasează bani dela oameni sub pretextul că se face pe folosul celor morți? Înșelăciunea cu „purgatoriu” este cu mult mai vrednică de pedeapsă decât amăgirea prin promiterea de premii, care a fost menționată mai sus; căci la aceasta din urmă oamenii știu că se ocupă cu un joc de noroc. Prin faptul de prins al „purgatorului”, cei lesne crezători sunt jefuiți, sunt linați în neștiință de lege în învățăturile Sfintei Scripturi, sunt împiedecați de amăgitori să așie adevărul și apoi sunt jefuiți de sume

de milioane; și administrațiunea poștei își împreună mâinile evlavios și zice: Prin aceasta se face o lucrare bună. Mai poate crede o persoană onestă cu mintea sănătoasă că o organizațiune sau un sistem religios care se ocupă cu o astfel de amăgire și înșelăciune poate fi în acelaș timp reprezentanta lui Dumnezeu și a lui Christos pe pământ? Dovada este biruitoare că susținerile și pretențiunile organizațiunii Ierarhiei romano-catolice că ea este biserică lui Dumnezeu este un mare neadevăr, o mare dezonorare a numelui Dumnezeului Celui Atotputernic și că ele sunt făcute în scopul pentru a jefui pe popor și a-l atrage dela Dumnezeu.

Iertare de păcate

O altă învățătură a sistemului bisericesc romano-catolic este susținerea că preoțimea acestui sistem poate ierta păcate. Cei lesne crezători din populațiunea catolică cred că preotul are această putere și autoritate, și în această credință merg la intervale regulate de timp la preot și-și mărturisesc păcatele ca să primească iertare sau absoluțiune. Chiar și cel ce-a săvârșit cele mai scârboase crime poate face aceasta și după aceea să meargă ca să comită o altă crimă. Un exemplu izbitor în această privință este Mussolini. Înainte de a face pace cu Ierarhia romano-catolică, el a fost un ateist declarat și un bandit ordinar. După aceea a vizitat Vaticanul și a făcut o alianță cu sistemul papal, și apoi s'a dus și a săvârșit crime mai mari decât oricând mai înainte. În cea mai grosolană călcare a legii lui Dumnezeu el a purtat un război erud ca să cucerească Abisinia și a primit dela Papa fără indoială aceea ce papalitatea numește „absoluțiune”; deoarece acel „Munitionar august” a căutat să „binecuvinteze” întreprinderea de război a lui Mussolini. Oameni care cred că Papa sau preoții au puterea să ierte păcate primește această religie și o exercează pentruca să-și liniștească conștiințele și să le învârtoseze față de alte crime. Autoritatea catolică zice cu privire la aceasta: „Din această urmează înainte de toate că puterea de iertare n'a fost mărginită la apostoli, ci ea s'a întins și asupra urmașilor lor de oficiu din toate timpurile și locurile. Iertarea păcatelor trebuie să dureze atâta timp cât va fi păcatul în lume, și fiindcă, din neîntoarcere, păcatul va fi totdeauna în lume, și în biserică va fi totdeauna remediul pentru păcate. În acelaș timp cu boala va exista și leacul”. („The Faith of Our Fathers” [Credința Părinților Noștri], pagina 333).

Sistemul bisericii romano-catolice și-a luat îndrăzneala să facă această lucrare mare de iertarea păcatelor pentru bani, și el face aceasta încă. Autoritatea menționată zice mai departe: „Papa n'a trecut peste puterea sa legitimă prin aceea că-a promis donatorilor plozi favoruri spirituale ca răsplată pentru darurile lor. Căci dacă păcatele noastre pot fi reparate prin milostenii față de cei săraci, atunci pentruce nu tot așa de bine prin daruri pentru cauza religioasă?” (Pagina 370) „Și intrucât biserică are puterea să ierte pedeapsă mai mare, și anume păcatul, atunci ea are puterea să deie laoparte și pedeapsă mai mică, adică pedeapsa vremelnică ce se datorește din cauza lui” („The Faith of Our Fathers” [Credința Părinților Noștri], pagina 365).

Fiecare care cunoaște istoria papalității nu trebuie decât să i se aducă aminte de călugărul dominican Johannes Tetzel, al cărui nume a fost cunoscut în întreaga Germania și în alte (inuturi) ale Europei pentrucă a vândut indulgențe (iertare pentru păcate) pe mari sume de bani prin care cumpărătorul a fost imputernicit să comită nepedepsit vreo crimă sau tot felul de crime. Acea amăgire s'a practicat atâta timp încât chiar și preoții au convingerea că aparține la dreptul incert lor să primească daruri de bani dela săraci și bogați sub pretextul că ei au puterea să deie absoluțiune sau iertare pentru făcerea de păcate. Nu este deloc surprinzător că grupurile stăpânitoare politice și comerciale ale Italiei, Germaniei, Austriei și ale multor altor țări sunt sprijinitoare ale Vaticanului. Acești oameni sunt confundati în termeni și trebuie să aibă ceva ca să-și liniștească conștiințele. Ei

ei sunt dispuși să plătească pentru aceasta. Ei au fost făcuți să creadă că ei, indiferent de crimele săvârșite, pot primi absoluțiune dela Ierarhia papală. Prin acest șiretlic al Ierarhiei papale tezaurul Vaticanului a fost îmbogățit cu milioane; și mai cu seamă politicianii au fost îndemnați să creadă că trebuie să-și facă partea prin faptul că îmbogățesc în mod generos pungile catolice. Nu este surprinzător că mulți funcționari ai grupului stăpânitor și ai uriașilor comerțului din Marea Britanie și America sunt aderenți ai religiei catolice și dau mari sume de bani pe care le socotesc ca primă de asigurare în contra pierderii din cauza fărâdelegii lor intenționale. Din aceasta se vede că plasa de prins se întinde mai departe și că Ierarhia romano-catolică nu are nici o căderi în domeniul amăgirii un concurrent serios. Dacă preoții acestui sistem nu au putere să ierte păcate atunci procedarea lor nu este altceva decât un plan rafinat să scoată bani din buzunarul oamenilor și să aducă ocară pe numele Dumnezeului Celui Atotputernic. Să ne adresăm acum la autoritatea adevărată pentru a afla cine poate ierta păcate.

„Sfânta Scriptură arată că numai Dumnezeu, și anume prin meritul lui Christos Isus, poate ierta păcate. Dacă un om nu crede în Domnul Isus Christos și nici aceea că sângele lui vărsat este baza pentru iertarea păcatelor, atunci Dumnezeu nu-i ascultă rugăciunile și nici nu-i iartă, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el, cum este scris limpede în Ioan 3 : 36. Mai departe: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui [al lui Dumnezeu], ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1 : 7) „Fără vărsare de sânge [a sângelui lui Isus Christos], nu este iertare [de păcate].” (Evrei 9 : 22) Iarăși stă scris: „In care avem răscumpărare, prin sângele Lui [al lui Isus], iertarea păcatelor.” (Coloseni 1 : 14) Isus a dat apostolilor săi credincioși imputernicire deosebită cu privire la iertarea de păcate, ceea ce reiese din cuvintele următoare: „Celorce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20 : 23) Aceasta imputernicire este mărginită numai la acei apostoli credincioși și nu se referă la nimeni înainte de sau după ei. Nu-i de mirare prin urmare că Ierarhia romano-catolică sfătuieste pe „populațiunea catolică” să se abțină dela citirea Bibliei și să primească numai ceea ce zice „biserica”. Când oamenii onști și sinceri amose Cuvântul lui Dumnezeu, ei se vor despărți de sistemul catolic; amăgitorii știu aceasta, și când se întâmplă, s'a sfârșit cu intrigile lor. Susținerea că preoții Ierarhiei romano-catolice au puterea să ierte păcate este extrem de hulitoare de Dumnezeu și este o altă parte a amăgirii sau manevrei lor. Sigur este că această înclăciune (răclet) n'ar prinde la oameni înțelegători, cu judecată dacă ar fi fost instruiți înainte de aceea în Sfânta Scriptură și ar crede în Dumnezeu și în Christos Isus. Aceasta este o dovadă nouă, definitivă, că sistemul bisericesc romano-catolic nu este biserica lui Dumnezeu, ci o organizațiune religioasă a Diavolului care este ținută activă spre păngărirăa numelui sfânt al lui Dumnezeu și care strică foarte mult poporul.

Ceremonii
 Organizațiunea religioasă romano-catolică face anumite ceremonii sau anumite formalități. Când cineva intră într-o catedrală își scufundă degetul într-o așă zisă „apă sfințită”, și poporul este îndus în credință că un anumit om ar putea face sfântă această apă chiar și dacă s'ar scoate dintr-o baltă oarecare. Apoi cel ce intră își face cruce; preotul stropeste după aceea obteau cu acelaș fel de apă și rostogolește versete din Psalmul al cincizecilea sau câteva alte scripturi; apoi continuă conform prescripțiunilor cărții de liturgie (nu însă după Biblie) și rostogolește sau roșete anumite cuvinte în limba latină, pe care probabil nimeni nu o poate înțelege dintr-o dată. În timp ce prebtul face aceasta poartă o haină deosebită și continuă să facă alte lucruri asemănătoare celor descrise mai sus. Aceste sunt practici religioase în care Sfânta Scriptură nu imputernicește nimeni să facă ocară pe numele lui Dumnezeu și ajută într-o altă direcție decât pe cei creduli să cre-

dă că ei găsesc aici ocrotire și mântuire. În speranța de a găsi o imputernicire pentru aceste ceremonii fără rost, Ierarhia romano-catolică citează ceremonii care au fost făcute de Izraeliți în legătură cu Cortul Mărituriei. Ea lasă însă cu totul laoparte declarația biblică că acele ceremonii făcute de Izraeliți au fost numai tablouri mementoare sau vii care au fost executate sub conducerea lui Iehova și au prezis mai cu seamă lucruri ce se vor întâmpla în viitor. (Evrei 10 : 1; 1 Corintzii 10 : 11) Tipurile făcute de Iudei nu imputernicesc pe nimeni să practice astfel de ceremonii și mai târziu, deoarece ele au stat în legătură cu legea, și Christos Isus a împlinit legea și a pironit-o pe lemn. (Coloseni 2 : 14) Ceremoniile făcute în legătură cu Cortul Mărituriei în pustie au prezis mai cu seamă venirea lui Christos Isus și a jertfei sale mari pentru procurarea prețului de răscumpărare pentru iertarea păcatelor oamenilor, precum și reprezentarea sângelui său în Sfânta Sfințitor, și anume în cer însuși ca să ispășească acolo păcatele poporului. (Evrei 9 : 20—24) După ce Christos a împlinit legea, Diavolul merge și introduce ceremonii ca batjocură a ceea ce a făcut Domnul, și îndeamnă pe instrumentele sale, pe preoțime, să practice datini fără rost ca astfel să (înă pe popor în frică, susținând în mod fals că ceremoniile făcute de Izraeliți autorizează la aceasta. Satan a pus în mintea unor oameni egoiști și păcătoși să-și iaie puterea ca să facă aceea ce numai Isus singur a fost imputernicit. Când a venit Christos Isus și și-a făcut lucrarea, cu cruciș carea sa s'au sfârșit toate ceremoniile care au fost practicate după legea, pe care o dăduse Dumnezeu lui Moise. „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim scoțiți neprihăniți prin credință.” (Galateni 3 : 24) „Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru că oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10 : 4.

Ceremoniile practicate de preoții Ierarhiei catolice ocară pe numele Domnului Dumnezeu și favorizează înclăciunea lor față de oameni. Nici Isus și nici apostolii săi după el nu s'au ocupat cu ceva toră sau cu ceva fel de ceremonii. Isus a instituit serbarea comemorativă a morții sale, care se serbează în fiecare an ca o aducere aminte de faptul că cei ce au încheiat un legământ cu Dumnezeu ca să meargă pe urmele lui Isus trebuie să asculte cu el și să sufere cum a suferit el. (1 Corinteni 11 : 23—26) Preoții catolici încearcă într-un mod hulitor de Dumnezeu să preschimbă simptomele vinului și pâinii în sângele adevărat și trupul adevărat al lui Christos, și îndeamnă pe cei creduli să creadă aceasta pentru ca să se supună mai departe cu respect profund față de practicile amăgitoare.

Anumite ceremonii formale sunt direct contrare cu ceea ce a ordonat Isus pentru ȕceniei săi. La acest sort malism s'a referit profetul lui Dumnezeu când a fost în următoarele cuvinte repetate de Isus: „Făcăturiile bune se prăvălesc de Mine cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstește ei, învățând ca învățători niște porunci omenești.” (Matei 15 : 7—9) Aceasta este o altă dovadă că organizațiunea bisericii romano-catolice nu este biserica lui Dumnezeu, ci reprezintă pe dușmanul lui Dumnezeu.

Chipuri
 Cu ocazia ceremoniilor organizațiunii romano-catolice sunt întreținute chipuri sau icoane. O autoritate catolică zice: „Religia creștină [sau Biblia] permite întreținutarea de chipuri, statui și tablouri pentru a reprezenta pe Fiul întrupat al lui Dumnezeu, pe sfinți și pe îngeri, și aceste chipuri sunt un ajutor îndreptat la închinare.” („The Catholic Encyclopedia”, vol. 12) Acest obicei al bisericii catolice este direct contrar legii lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a pironit cu tot dinadinsul să nu se facă niciun chip și să nu se întreținăze așa. (Exodul 20 : 3—5) Faptul că Ierarhia catolică nu este biserica lui Dumnezeu, deoarece biserica sa n'ar călca așa de rădădit legea lui Dumnezeu

„Ias a ascultat poruncile lui Dumnezeu: totdeauna, și membrii bisericii sale trebuie să facă același lucru. Dumnezeu dă poporului său această poruncă: „Atunci se arată omul cât este de prost cu știința lui, și orice argintărie rămâne de rușine cu chipul lui cioplit: căci idolii lui nu sânt decât minciună, și nu este nicio suflare în ei, sânt un lucru de nimic, o lucrare înșelătoare, și vor pieri, când va veni pedeapsa”. (Ieremia 40: 14, 15) Firește, că Ierarhia nu dorește ca populația catolică să primească cunoștință despre existența acestor texte în Biblie, căci o astfel de știință ar ruina înșelătoria și ar strica lucrul înșelătorilor.

20 Poate că acum va întreba cineva: „Cum stă treaba cu o statuie care arată pe Christos Isus pironit pe cruce? Să nu punem și noi o astfel de statuie în locul nostru de închinare?” Isus n'a fost răstignit pe o cruce. Legea lui Dumnezeu a proscris ca păcătosul blestemat să fie atârnat de un lemn (copac sau par sau stâlp). Preoții catolici știu aceasta: căci așa este scris în Biblia lor. (Vezi Galateni 3: 13) (Deuteronomul 21: 22, 23) Isus a murit în locul păcătosului și de aceea ca un păcătos, deși el a fost sfânt, curat și nepătat; moartea lui a corespuns legii lui Dumnezeu și a trebuit să urmeze prin urmare prin pironirea lui pe un lemn, și faptele și arată că el a fost pironit pe un trunchiu de arbore. „Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: Blestemat e oricine este atârnat pe lemn —”. — Galateni 3: 13.

21 Cruci de lemn și dulapuri cu moaște de ale sfinților au fost întrebuintate la cultul religios al păgânilor cu mult timp înainte de nașterea și moartea „omului Christos Isus”. Practica sistemului catolic în legătură cu o cruce a fost imprumutată de la păgâni. O autoritate bine cunoscută zice: „Crucea a fost venerată de Celții păgâni cu mult timp înainte de [nașterea] și moartea lui Christos. Este un fapt”, zice Maurice, care nu este mai puțin remarcabil decât bine mărturisit că Druzii aveau obiceiul să aleagă în dumbrăvile lor pe cel mai mare și mai frumos arbore, ca simbol al zeității pe care îl adorau. Ei au tăiat ramurile aceluia arbore și au înțărît două din cele mai mari ramuri la vârful trunchiului, și anume într-un astfel de chip încât s'au întins de amândouă părțile ca brațele unui om și împreună cu trunchiul au oferit înălțarea unei cruce mari. În conștință a fost tăiată în mai multe locuri libere [greacă], Taur. Crucea a fost adorată în Mexico, și anume sute de ani înainte ca misionarii catolici să vină acolo, prin faptul că au fost înălțate cruci mari de piatră, probabil pentru zeul ploii”. Crucea atât de venerată în toate părțile sau privită ca simbol sfânt a fost simbolul neîndoelnic al lui Bacchus, al mesiei Babilonului; căci el a fost reprezentat cu o legătură de cap care a fost împodobită cu cruci. Acestui simbol al zeului babilonian i se aduce astăzi omagiu în tot deșertul întins al Tartary-ii, unde predomină budismul”. („The Two Babylons” [Cele două Babiloane], pagina 199).

Adorațiunea statuii lui Buda și a moaștelor sale este principala ceremonie exterioară a religiei... Corespunzător unui altar într-o biserică romano-catolică, într-un templu budist o statuie a lui Buda sau o dagopa sau un dulap care conține relieviile (moaștele) sale formează punctul central... Forma adorațiunii religioase conține multe puncte (adorațiune de moaște, spovedală la ureche, mătăni, procesiuni etc.) care arată o asemănare uimitoare cu obiceiurile bisericii romane, care asemănare este admisă de toți, însă este explicată în mod diferit... Budismul a avut de îndurat în India, țara nașterii sale, o persecuțiune lungă și în cele din urmă a fost măcinat complect, după ce a înflorit acolo în douăsprezece sute de ani. Timpul introducerii sale în alte țări este tot așa de nesigur ca și istoria timpului de demult în general”. (McClintock and Strong's Encyclopedia, volumul I, paginile 907—910).

22 A însemnarea înaintea unui chip făcut dintr-o cruce însemnează a lucra contrar Cuvântului lui Dumnezeu, însemnează o călcare a legii sale citate mai sus, și este o altă dovadă că organizațiunea bisericii catolice nu este biserica lui Dumnezeu. Pentru că se roagă în mod public înaintea unui chip al lui Christos

și să facă așa ca și cum s'ar ruga lui Isus când el în sus este în cer în viață deplină? Când a învățat pe urmașii săi se se roage, Isus a zis: „Ci tu, când te rogi, intră în odaia ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu vorbiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o multime de vorbe, vor fi ascultați”. (Matei 6: 6, 7) Continuând Isus le-a arătat o rugăciune model (versetele 9—13). Ierarhia însă nu vrea să poarte ca poporul de rând să se țină de această rugăciune model.

23 Urmașii lui Christos Isus, membrii bisericii lui Dumnezeu, de aceea se roagă lui Dumnezeu în numele lui Christos Isus, a Domnului și Capului lor, cum îi învăță Domnul. (Matei 6: 9; Ioan 14: 13, 14) „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da”. (Ioan 15: 7) A te ruga cu mătăni și înaintea statuiilor și chipurilor este o închinare falsă lui Dumnezeu. Dumnezeu are plăcere de aceea care „I se închină în duh și în adevăr”. (Ioan 4: 23, 24) Cei ce se ocupă cu religia sânt dușmanii lui Dumnezeu deoarece ei deși se dedau la niște forme de pretinsă închinare la Dumnezeu, totuși nu sânt devotați cu adevărat lui Dumnezeu și împărăției sale. Ceea ce se spune aici nu este un atac făcut împotriva unor oameni, ci o explicație privitoare la un sistem diavolesc care a fost creat și pus în activitate de dușmanii lui Dumnezeu care pângăresc numele său și fac pagubă poporului.

24 Dovada de mai sus dovedește definitiv că religia este amăgire, înșelăciune, și oamenii care se ocupă cu ea pentru câștig sânt amăgitori, mai departe ca cei mai înalți, cei mai mari dintre toți înșelătorii sânt cei din Ierarhia romano-catolică care jefuiesc pe popor de banii săi, de libertatea de cugetare și de libertatea de fapte și-i primejduesc viața. Impotriva înșelătorilor poporului rostește Dumnezeu cuvintele: „Cel rău dobandește un câștig înșelător”. (Proverbele 11: 18). Aceștia sânt nelegiuții care s'au bucurat odinioară de favoarea lui Dumnezeu prin faptul că au fost puși în starea să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, însă ei au întrebuintat cunoștința pe care au primit-o în scopuri egoiste sau în scop de câștig de bani. Intrucât acum lumina lui Sataș și-a ajuns punctul culminant cu aceasta a sosit și timpul când poporul primește o ocazie să aște adevărul și să se decidă dacă vrea să urmeze pe dușmanii săi cei mai răi sau vrea să se supună ascultător marelui Dumnezeu al universului.

25 Națiunea lui Israel s'a aflat în favoarea lui Dumnezeu pentru că a fost poporul său de legământ; însă națiunea aceea a părăsit poruncile lui Dumnezeu și preoții ei i-au adus religia în loc să o învețe în poruncile lui Dumnezeu. În același mod în primul timp după moartea apostolilor lui Isus Christos oamenii care au aflat de scopul lui Dumnezeu au fost foarte favorizați de Dumnezeu printr-o anumită cunoștință a adevărului său. Atunci s'a întâmplat că oameni ambițioși în organizațiune s'au depărtat de la poruncile lui Dumnezeu, au primit și au învățat învățăturile oamenilor și au instituit ceea ce este numită acum „religia creștină” și care este cultivată și practică în națiunile desemnate ca „creștinate”. Înăuntrul unor astfel de organizațiuni de ale religiei, și mai cu seamă înăuntrul organizațiunii catolice sau sub stăpânirea ei se află mulți oameni care vrea să cunoască pe Dumnezeu și să-l servească credincios; și Dumnezeu le va da acum ocazie la aceasta. Iehova a prezis prin profetul său stările actuale și însemnarea respectivă apare și în traducerea de Biblie catolică; iată un verset despre aceasta: „Căci tu poporul Meu sânt oameni răi; ei părăsesc ca păsările care întind lațuri, întind curse, și prind oameni”. (Ieremia 5: 20) Aceste cuvinte ale Domnului descriu pe „Ierarhia romano-catolică” a „Jurisdicțiunii” care domnește peste „predii înforiori și peste „populațiunea catolică”, și susține a fi poporul lui Dumnezeu. Oamenii sinceri de sub domnia Ierarhiei trebuie să audă acum adevărul ca să poată fugi din această organizațiune strică și să poată găsi adăpost sub Christos Isus, capul organizațiunii lui Iehova. Din acest motiv, se

ingrijeste Iehova de aceea ca toti oamenii acestia de buna-vointa care voiesc sa-l cunoscă și să-l asculte, să aibă o ocazie să audă adevărul.

20. Descriind mai departe pe preoții egoiști, aroganți, falși și cruzi, pe amăgitorii în organizațiune (sau în „case”) în care stăpânesc, Domnul le adresează cuvintele: „Din pricina nelegiuirilor voastre n-au loc aceste orânduiri, păcatele voastre vă lipsesc de aceste bună-tăți. Căci în poporul Meu sânt oameni răi; ei pândesc cu păsărarul care întinde lațuri, întind curse, și prind oameni. Cum se naple o colivie de păsări, așa se naple casele lor prin vicisug; așa ajog ei puternici și bogati. Se ingrașă, lucesc de grăsime; întrec orice măsură în rău, nu apără pricina, pricina orfanului, ca să le meargă bine, nu fac dreptate celor lipsiți”. — Ieremia 5 : 25—28.

21. Ierarhia romano-catolică are „case” pe întreg pământul în cari întrebunțează minciună și înșelăciune ca să amăgească, și astfel îndeamnă oameni lesne credători, cinstiți și sinceri ca să deie în mod nedrept mari sume de bani cu cari această organizațiune s'a îmbogățit foarte mult. Acești bani au fost câștigați așa dar prin înșelăciune și în numele lui Dumnezeu. Afară de oamenii de bună-vointă onesti și sinceri care stau sub domina organizațiunii catolice există milioane de alți oameni care susțin a fi creștini, dar care nu sunt, ei își întrebunțează religia în scopuri egoiste. La aceștia aparțin preoți, politicieni și alți amăgitori și prezicători a ceace va veni. Acești oameni se ocupă cu lucruri ce sunt o uriciune îngrozitoare în ochii lui Dumnezeu, și de aceea le zice Dumnezeu mai departe: „Să nu pe-lepsească Eu aceste lucruri, zice Domnul, să nu-Mi răz-bun Eu pe un asemenea popor? Grozave lucruri, uricioase lucruri se fac în țară. Prorocii prorocesc neadevăruri, proții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporul Meu îpretinsului meu popor, care se ocupă cu religia în scop de câștig îi plac aceste lucruri. Dar ce veți face la urmă?” — Ieremia 5 : 29—31.

22. Ierarhia romano-catolică a zis poporului de rând sau „populațiunii catolice” să nu citească Biblia; și aceasta se face în mod vădit în scopul ca să țină pe popor în neștiință despre adevăr. Răspândirea adevărului deranjază pe amăgitori în lucrul lor. Trebuie să fie învederat acum tuturor oamenilor cinstiți de pe pământ, care au ceva cunoștință, că organizațiunea religioasă, politică care se ocupă cu o lucrare egoistă ce bulește numele Atotputernicului Dumnezeu, îl reprezintă fals, și înșelător, face amăgire în numele lui Christos și este marele dușman al lui Dumnezeu și al poporului său. Dumnezeu Cel Atotputernic a prezis exact toată împrejurările de astăzi, arătând cum se face că Ierarhia romano-catolică este o organizațiune egoistă și diavolicească, care lucrează sub numirea ce induce în eroare de „religie creștină” și caută disperat să câștige stăpânirea peste toate popoarele pământului pentruca astfel să-și satisfacă dorințele egoiste și ambi-tioase.

23. Faptul că Ierarhia romano-catolică se ocupă cu înșelăciune dovedește convingător că ea nu este reprezentanta lui Dumnezeu și a lui Christos; căci la Dumnezeu și la Christos Isus nu se află nici o înșelăciune. Organizațiunea religioasă așa zisă „protestantă” a că-zut cu totul dela Dumnezeu și Christos Isus și a devenit de fapt o parte a sistemului de amăgire. Conducătorii egoiști în această parte a organizațiunii lui Satan se scandalizează de vestirea adevărului, și aceasta li îndeamnă să dojenească aspru pe martorii Domnului, care proclamă Cuvântul său al adevărului. Conducătorii și reprezentanții religiei nu doresc să audă adevărul pentrucă li dor urechile de el; și ei nu doresc ca alții să-l audă deoarece știu că oamenii care ascultă cu încredințate adevărul și cred în el vor părăsi organizațiunea lor; iar prin această părăsire reprezentanților de profesie ai religiei sunt puși în isvorul lor de câștig este secat. Aceste sisteme și practice religioase sunt cel mai rău fel de amăgire (racket) deoarece prin această populație este ușor înșelat, și foli vor fi înșelați afără de aceea căreși dau șilina în mod cinstit și sin-

cer să-și câștige o cunoștință a adevărului și conforți cunoștinței acestora, să umble cu Dumnezeu.

24. În Cuvântul lui Dumnezeu, cum este explicat în Biblie, i se dă omului învățătură în dreptate pentruca o persoană care dorește dreptatea să fie echipată cu cele necesare și să fie deosebită pentru orice lucrare bună. (2 Timotei 3 : 16, 17) Cine dobândește o cunoștință a Sfintei Scripturi și după aceea urmează sărghișor calea preserisă în ea trebuie să luca și va face binele, și partea principală a acestei lucrări bune constă în aceea, a face cunoscut altora bunătațea și harul bogat în iubire al lui Iehova și binecuvântările pe care le va acorda creaturilor sale ascultătoare prin Christos Isus și împărăția sa. Fiecare care vestește astăzi adevărul va fi și trebuie să fie în mod necesar (inta pentru atacul), adică pentru atacul răutăcios al lui Satan și al reprezentanților săi vizibili. Nimeni care iubeste pe Dumnezeu și dreptatea să nu fie descurajat de aceste atacuri furioase; ei să se eugete la aceea că aceasta este o dovadă a dușmăniei care există între organizațiunea dreaptă a lui Iehova și organizațiunea nelegiuită a Diavolului. Să țină în minte faptul că pe cei ce stau de partea Domnului Dumnezeu îi asteaptă ură și persecuțiune până în timpul când vor fi nimiciti cei răi.

25. Sfârșitul lumii lui Satan a sosit, și ziua răfuirii cu dușmanul este aproape. Scopul anunțat al lui Dumnezeu este să nimicască pe dușman în curând. Dar mai înainte trebuie să se deie avertismentul înca chiar și dușmanul să-l poată auzi și oamenii de bună-vointă să fie încunoștințați care este calea pe care pot găsi oerțire. Dumnezeu aporunțit că această lucrare a vestirii adevărului trebuie să se facă, și el a dat această datorie, ră-mășiței și tovarășilor ei. Din acest motiv poruncește acum Domnul Dumnezeu poporului său de legământ după cum urmează: „Sculați-vă, să mergem împotriva Edomului [organizațiunii lui Satan] ca să ne războim cu el!” (Obadia 1) Acesta este războiul lui Iehova și pentru aceia care iubesc pe Dumnezeu și care trăiesc acum pe pământ va fi o adevărată plăcere să meargă la acest război prin faptul că fac cunoscut mesajul adevărului. Partea lor la lucrare este să cânte mărirea lui Iehova și să facă cunoscut numele și împărăția sa. Intreagă rămășița și toți oamenii de bună-vointă lați de Dumnezeu își vor dovedi acum iubirea pentru Dumnezeu prin faptul că, ascultând poruncile sale în mod îndrăznet și fără frică, vestese mesajul său al adevărului.

26. Pentru a vă ajuta să înțelegeți mai bine aceste lucruri, vom prezenta câteva întrebări pentru studiu.

Alin. 1. Care creaturi ale lui Iehova formează o parte a organizațiunii sale și vor rămânea în ea? Arată dezvoltarea organizațiunii înainte care este hotărârită acum să guverneze lumea contrar voinței lui Dumnezeu.

Alin. 2. Arată care sânt cele două organizațiuni potrivnice ce sunt deschise în Apocalips 12. Descrie activitatea și marelui balaur roșu prin instrumentul său principal vizibil de pe pământ și arată cât de potrivit este acest nume.

Alin. 3. Cum dovedește de pildă starea lucrurilor în Marea Britanie duplicitatea organizațiunii romano-catolice și aceea că se suie este această organizațiune? Ce efect a avut ca urmare această influență și această presiune? Ce dovedește aceasta în ceace privește această organizațiune?

Alin. 4. Ce situație ocupă organizațiunea romano-catolică în ceace privește cifrele, bogăția și isvoarele de câștig?

Alin. 5—7. Ce este învățătura despre „purgatori”? Ce a cauzat predicarea acestei învățături?

Alin. 8, 9. Arată ce învățătura despre „purgatori” este cu totul nebiblică.

Alin. 10. Arată motivul pentruca a pătut ținea Ierarhia „populațiunea catolică” atât de mult timp în neștiință despre falsitatea învățăturilor „purgatori” și cum seamă a învățaturii despre „purgatori”.

Alin. 11, 12. Ce se înțelege sub desemnarea de „șarlatanie”? Arată că învățătura despre „purgatori”

- a făcut cu putință cea mai rea dintre toate amăgiri-
rile.
- Alin. 13. Compară lațul „purgatorului” cu alte amăgiri
proveniente: de asemenea și atitudinea guvernului
cu privire la amăgirea „purgatoriu” și altele.
- Alin. 14—17. Explică și ilustrează cum servește in-
vățătura romano-catolică despre iertarea de păca-
te spre sprijinirea pe mai departe a unei amăgiri
nelegiuite.
- Alin. 18. Ce învață Sfânta Scriptură despre iertarea
de păcate? Ce este motivul Ierarchiei, după cum se
poate vedea aici clar, când sfătuieste pe „popula-
țiunea catolică” să se abțină de la citirea Bibliei?
Ce luminează această asupra susținerii siste-
mului romano-catolic că el este biserica lui Dum-
nezeu?
- Alin. 19—21. Explică pentru ce practică organizațiunea
romano-catolică anumite ceremonii care în parte
sunt asemănătoare cu ceremoniile făcute de Izra-
eliți, și arată dacă aceste ceremonii pot avea vreo
valoare.
- Alin. 22. Ce învață Sfânta Scriptură despre întrebui-
nțarea de chipuri. Ce dovedește aceasta cu privire
la biserica catolică?
- Alin. 23, 24. Cum stă lucrul cu o statuă care arată pe
Christos Isus pironit pe cruce, și-i permis să fie
întrebuintată o astfel de statuă la rugăciune?
Arată origina acestui obicei.

- Alin. 25. Arată cu ajutorul scripturilor pentru ce nu do-
rește Ierarchia ca „poporul de rând în punctul ru-
găciunilor să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu.”
- Alin. 26, 27. Ce dovedește ceace toemal s'a amintit în
ceace privește religia și atitudinea Ierarchiei ro-
mano-catolice față de popor?
- Alin. 28, 29. Cu privire la Ieremia 5 : 25—31: Cine se
înțelege sub „poporul meu”, cum este spus aici?
Cine sunt „oamenii răi” care sunt în „poporul
meu”, și de ce „au pândit ei ca păsărarul care
întinde lațuri și curse ca să prindă pe oameni?”
Ce bun li s'a retras, și prin ce nedreptăți și pă-
cate s'a făcut aceasta? Ce aplicațiune găsește ver-
setul 27, versetul 28, versetul 30 și 31?
- Alin. 30—32. Prin ce mijloace și-a dobândit Ierarchia
romano-catolică bogăția și puterea pe care o fo-
losește acum ca să realizeze scopurile sale egoiste?
Pentru ce i s'a poruncit „populațiunii catolice” să
nu citească Biblia? Pentru ce sunt oare conducă-
torii religiei adversarii cei mai distinși ai vestirii
adevărului?
- Alin. 33. Ce este scopul Bibliei? La ce va conduce un
studiu adevărat al Bibliei și o întrebuintare sâr-
guitoare a cunoștinței câștigate din acest studiu?
- Alin. 34. De ce fel este mesajul care trebuie vestit acu-
ma și ce scop are el? Cine va lua parte la lupta
ce se dă acuma? Cum? Pentru ce? În ce scop?
(Revista engleză „Watchtower” din 1 August 1937.)

Iona

Partea I-a

Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n'are de ce să se teamă. — *Proverbele 29:25.*

ELIOVA a făcut pe servii săi din vecchine să scrie
în Cuvântul său ceace a voit să facă în anii viitori.
Acei bărbați credincioși au lucrat sub conducerea
lui Dumnezeu și au vorbit și scris nu după voința unei
creaturi, ci „mănați de duhul sfânt” al atotputernicului
Dumnezeu. (2 Petru 1 : 21; 2 Samuel 23 : 2) Acei băr-
bați au fost servii ascultători ai lui Dumnezeu Iehova
și au făcut serviciu spre folosul altora care au trăit
după ei. Acei bărbați credincioși nu au știut de fapt
pentru ce au vorbit sau scris așa deși în străduința lor
de a o afla au căutat cu zel în privința aceasta. Ei
au știut numai aceea că au lucrat după voința lui Dum-
nezeu când au anunțat favoarea sa de care vor avea
parte alții după ei; și aceasta a fost totul ce-au trebuit
să știe. Ei au ascultat cu bucurie. Este scris că „duhul
lui Hristos” „era în ei” (1 Petru 1 : 11), ceace însem-
nează că ei au fost dezinteresuți în serviciul lui Dum-
nezeu, mănați de iubire să facă totdeauna voința sa.
Acesta este semnul caracteristic care servește rămășiței
un exemplu pe care face bine dacă-l urmează. Spiritul
lui Christos ține contactă pe rămășiță, și acelaș spirit
o mână să facă cu bucurie voința lui Iehova. Dacă ser-
vii Domnului având în vedere ceace iar putea face un
lucru, s'ar teme să facă voința lui Dumnezeu, atunci acea-
și frică îl va conduce cu siguranță într'un laț. Dacă
te temi de Dumnezeu și se încrede neapărat în el, atun-
cî orotirea lui Dumnezeu îi este totdeauna sigură.
Domnul Isus este acum în templul lui Iehova și a
slănit la sine pe „servii săi înțelepți și credincioși”.
Căci luminează el pe servii prin faptul că-i descopere
profetiile lui Dumnezeu scrise înainte de aceasta cu
mult timp. El face aceasta ca reprezentantul lui Iehova;
prin descoperirea scopului său servii primesc acum
în templu slava lui Dumnezeu, și cei credincioși înțeleg
aceste lucruri astăzi cum n'a putut să le înțeleagă ni-
ciodată mai înainte vreo creatură de pe pământ. Cu
vântul slăvează credincioșii mai mult profetiile cu atât le
știe o impresie mai adâncă marele adevăr că aceste
profetii au fost scrise în secolele trecute spre folosul
al mângâierii poporului lui Dumnezeu care trăiește
acum pe pământ, de care mângâiere are atât de mare

lipsă în această zi rea. Unii die ceata credincioasă au
mers de mulți ani pe calea îngustă, pe când alții numai
de curând au călcat pe această cale binecuvântată, și
întreagă ceata servilor, acuma „amplută cu cunoștința
voinței sale în toată înțelepciunea și pricepera spiri-
tului”, se străduiește să fie „aducătoare de rod în tot lu-
crul bun” și să crească în cunoștința lui Dumnezeu
pentru că să poată apăra mai cu oțet interesele împă-
răției încredințate pazei sale; în felul acesta vesteste
ca virtuțile „aceluia care a chemat-o din întinerie la
lumina sa minunată. De aceea servul știe să aprecieze
mai bine decât oricând înaintea puterea următoarelor
cuvinte profetice: „Cuvântul Tău este o candelă pentru
plăcările mele, și o lumină pe cărarea mea”. (Psalm
119 : 105) Cuvântul lui Dumnezeu este hrană și băutu-
ră pentru el, și a-l cunoște și înțelege îl umple cu bu-
curie.

Ceata servului vede acum clar că toate profetiile lui
Dumnezeu arată la dezvoltarea treptată și la întemeie-
rea completă a împărăției sale sub Christos, ceace
însemnează că în curând guvernul drept care se odih-
nește pe umărul lui Christos Isus va aduce poporului
pace și mântuire, și că înainte de toate va fi spre
justificarea vecinică a Cuvântului și numelui lui Ieho-
va și va face clar tuturor creaturilor că nu există ni-
mai un Dumnezeu adevărat și atotputernic care numai
el singur se numește Iehova și care este întruparea com-
pletă a dezinteresării. Mai departe „servul credincios
și înțelept” posedă o apreciere mai profundă pentru
faptul că interesele pământești ale împărăției glorioase
sunt încredințate acum în mâinile sale, și că este ma-
rele său privilegiu să facă toate străduințele posibile
pentru ocrotirea acestor interese ale împărăției. Cu
toate că membri acestei clase văd că mântuirea spre
viață vecinică este cea mai mare binecuvântare ce li se
poate da unui individ, totuși ei pot să recunoască clar
și acerbă că cel mai înalt scop al împărăției constă
din aceea să convingă pe întregă creațiunea despre
maiestatea, slava și supremația lui Iehova, și că credin-
cioșii lor proprie la paza cea mai veghetătoare a „averi-
lor” încredințate lor de toată asigurarea membrilor căci

sei servului că vor avea o parte la justificarea numelui Celui Prea Înalt. Din acest motiv împărăția este de cea mai mare importanță. Perspectiva minunată daruită celei servului face pe membrii ei să iele hotărârea solemnă că din mila lui Dumnezeu nimie nu-i va putea îndemna să-și părăsească serviciul fără rezervă pentru Rege. Niciunei creaturi, fie bărbat sau femeie, să nu i se permiță să se pună în calea serviciului credincios, continua pentru Domnul și împărăția sa, indiferent de îndatorirea presupusă pe care o creatură o are față de alta, și nici ingerii răi sau Diavolul nu-i permis să-l împiedece în înaintarea sa. Chiar și atunci când servul este strămtorat de prigoanire mare, suferă dureri corporale, ba privește moartea în față, nu se va descuraja prin niciunul din aceste lucruri dela devotamentul său loial și credincios față de Rege și împărăția sa. Nu există nimie ce ar fi vrednic să fie asemănat cu împărăția, și orice ce i se oferă servului și care are de scop să împiedece serviciul său credincios trebuie refuzat cu dispreț și împins laoparte. Față de toate celelalte lucruri este orb, după cum este scris: „Cine este orb, dacă nu robul Meu și surd ca solul Meu, pe care îl trîmet? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului?” — Isaia 42 : 19.

Pentru servul credincios al Domnului împărăția este totdeauna cea dintâi și cea din urmă. Întocmai ca apostolul Pavel vorbese toți membrii celei servului: „Un lucru însă face”; și cine face aceasta, se arată statornic, demn de încredere, credincios și adevărat. Servul este plin de bucurie în timp ce-și îndeplinește datoria; și în mijlocul împotrivirii celei mai violente el merge înainte fără a putea fi reținut și vestește preamărind numele lui Iehova și al Regelui său. În timp ce el merge înainte, Domnul continuă să descopere profețiile sale înaintea ochilor celei servului său, și el face aceasta pentruca membrii rămășiței „prin răbdarea și prin mânăzarea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”.

În decursul celor cinci ani trecuți și dela venirea lui Christos Isus în templu, Domnul i-a plăcut să descopere poporului său însemnarea profețiilor sale și astfel să-i dovedească că făgăduința prețioasă de mai sus este adevărată. Se pare că acum este voiața Domnului ca cei ce-l iubesc și-l servesc să primească o privire în profeția lui Iona și o înțelegere a ei, și că această profeție când este înțeleasă și pricepută influențează pe cei credincioși la mai mare energie la împlinirea datoriei. S-a observat că Iehova a permis că poporul său credincios a avut adeseori o anumită parte la împlinirea profeției, și la câțva timp mai târziu permite să-i se priceapă și să-i se înțeleagă sensul. Aceasta pare a fi așa și în ce privește profeția lui Iona care din mila lui Dumnezeu se examinează aici.

Numele „Iona” însemnează „porumbel”, și deoarece numele l-a fost dat de Iehova, aceasta dovedește că el este semnificativ. Porumbelul este amintit pentru prima oară în capitola al optulea al Genezei în legătura cu scăderea apelor potopului. Isus a vorbit despre sine însuși ca despre cel ce este „mai mare decât Iona”. (Matei 12 : 41) Când pruncul a fost înfățișat în templul lui Dumnezeu i s-a dat numele Isus, și atunci au fost jertfite după legea lui Dumnezeu două turturele. (Luca 2 : 21—24) La botezul său, când Dumnezeu l-a răscunoscut ca Fiul său prea iubit, duhul sfânt s-a pogorât asupra Domnului Isus în chip de porumbel. (Matei 3 : 16) În limbă simbolică este spus despre ochii lui Isus că ochii lui sunt ca niște porumbeli. (Cântarea Cântărilor 5 : 12) Când biserica va țese strâns la Christos Isus el o numește „porumbița mea”. (Cântarea Cântărilor 6 : 9) Sfânta Scriptură vorbește simbolic despre porumbel că este repede la mișcare. (Psalm, 55 : 6) Iși face cuibul sus în stânci în siguranță. (Ieremia 48 : 28) Ea zice mai departe despre porumbel că este înțelegătoare de înjosire. Psalmistul zice despre servii credincioși ai lui Dumnezeu că se află într-o stare de înjosire și adaugă apoi: „Vol [Veți fi ca] v. Porumbelul porumbelului [caro] sânt jăcoperite de argint, și v. de un galben auriu”. (Psalm 68 : 13) Isus a zis ucenicilor săi să fie „fără răutate ca porumbeli”. (Matei 10 : 16) De aceea se poate aștepta că Iona a ilustrat sau rîndre-

zentat într-un timp pe urmașii credincioși ai lui Christos Isus, mai cu seamă pe rămășița sau pe clasa servului credincios care este acum pe pământ.

Iona a fost fiul lui Amitai care nume însemnează „adevărat”. Christos Isus și biserica sa sunt în aceiași clasa care este „slant și adevărat”. (Apocalips 6 : 10) Iehova Dumnezeu este Tatăl lui Christos și al bisericii sale: „El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevăratului”. (Iacov 1 : 18) Iona a fost, firește, un om și a fost întrebuințat să joace roluri într-un tablou profetic pe care l-a făcut Iehova ca să preambracească scopul său la pregătirea pentru împărăția sa și la desvoltarea ei și mai cu seamă cu privire la lucrarea care precedează întemeierea împărăției. În unele locuri ale acestui tablou profetic Iona reprezintă pe Domnul Isus și în alte locuri pe rămășița credincioasă; iar în alte locuri el a jucat un rol prin care a ilustrat pe aceia care consimțese la aceea ca să facă voia lui Dumnezeu, dar după aceea devin murmurători și descopăr spiritul „bătrânilor aleși”. Tablourile făcute și arătate în profeția lui Iona descopăr organizațiunea Diavolului, cu deosebire părțile politice și comerciale precum și elementul lor religios și arată cum este însărcinat și trimis servul credincios să avertizeze pe oamenii acestei organizațiuni. Ea arată și pe oamenii de bunăvoință care sunt ținuți de organizațiunea lui Satan în supunere umilă, dar care au o dorință după dreptate, și arată mai departe pe rămășiță, pe martorii lui Iehova, care sunt însărcinați și trimiși ca să avertizeze, să instruiască și să ajute pe astfel de persoane de bunăvoință; și din astfel de oameni care dau atențiune înștiiării se formează „mulțimea mare de oameni”. În ea este descoperită și clasa „servului credincios”, cum este înputernicită și trimisă să vestească „ziua răsunării Dumnezeului nostru”, și se descopere că această lucrare trebuie făcută și îndeplinită înainte de bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Deși o mare parte a tabloului profetic s-a împlinit deja pe pământ sau este pe cale de împlinire, totuși profeția este „hrană la timpul potrivit” pentru casa credinței și s-a dat spre mângăierea sa. Cine servește bucurios pe Dumnezeu va studia profeția cu interes viu și la toți aceștia li se recomandă studiul ei cu atențiune și rugăciune. Profeția arată căse în tot cursul zilei poporului consacrat lui Dumnezeu, și lămurirea îi deose posibilitatea să vadă mai clar privilegiul și datoria sa cu se teamă de Dumnezeu și să-l servească totdeauna cu devotament.

Iona a primit dela Iehova însărcinarea și porunca să împlinească un anumit serviciu deosebit: „Cuvântul Domnului a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel: Scobăiește, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă în potrivea ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” (Iona 1 : 1, 2) Această poruncă și profetizatul lui Iona par a fi cădea în timpul guvernării regelui Ieroboam, care a fost generațiunea a treia a lui Iehu pe tron care a doborât peste cele zece seminții. Dumnezeu a declarat că dinastia lui Ieha va guvernă în decurs de patru generațiuni după Iehu, și guvernele acelea ale urmașilor săi care au urmat unul după altul au fost următoarele: 1. Ioahaz, 2. Ioas, 3. Ieroboam și 4. Zaharia. Profetul Eliseu a trăit după moartea lui Iehu până în timpul guvernului regelui Ioas, generațiunea doua. — 2 Impărați 13 : 14—21; 15 : 11, 12.

Profetul Iona este menționat în legătura cu guvernul lui Ieroboam, generația a treia a seminției lui Iehu care a domnit peste regatul celor zece seminții ale lui Israel, și anume în locul următor: „A luat apoi hotărâre lui Israel, dela intrarea Hanatului până la mare, câmpiei, după cuvântul pe care-l rostise Domnul, Dumnezeul lui Israel, prin robul Său Iona, prorocul, fiul lui Amitai din Gat-Hefer. Căci Domnul îi văzuse că necredința lui Israel [prin Sirioni] ajunsese prea mare, a vădit strămtorarea în țară; și robii și oamenii săi sărbözi, fără să fie clevnă care să vină în ajutorul lui Israel”. (2 Impărați 14 : 25, 26) Din aceasta se vede că Iona a profetizat în decursul sau înaintea guvernului lui Ieroboam și foarte probabil că a fost cunoscut cu profetul Eliseu și a stat cu el în legătură. Se arată că

A fost un Galileean din seminții lui Zabulon. El a fost „fiul lui Amilai din Gat-Hefer”, prin urmare el a fost zăpuz regatului celor zece seminții ale lui Israel. Acea „cărție a lui Israel s'a datat în acel timp religiei diavolești a adorării vitelului de aur în cetățile Dan și Be-let și de aceea a fost „un neam viclean și prea curvar”, după cum o descrie Domnul însuși. (Matei 12 : 38—41) Gat-Hefer a fost situat în Galilea. (Isaia 9 : 1, 2; Matei 4 : 15, 16) Sub guvernul lui Ioas, a doua generațiune a seminției lui Iehu, regatul celor zece seminții și-a continuat nelegiuirea, după cum este scris: „El a făcut ce este rău înaintea Domnului; nu s'a abătut dela niciunul din păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască [prin exercitarea religioasă diavolești a închinării la vitel], și s'a datat la ele și el”. (2 Impărați 13 : 11) Despre fiul lui Ioas este scris: „In al cincisprezecelea an al lui Amafia, fiul lui Ioas, împăratul lui Iuda, a început să domnească la Samaria Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel. A domnit patruzeci și unu de ani. El a făcut ce este rău înaintea Domnului; nu s'a abătut dela niciunul din păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască”. (2 Impărați 14 : 23, 24) Zaharia, fiul lui Ieroboam, a arătat aceeași listă de păcate comise. (2 Impărați 15 : 3—12) Urmasii acestor regi nelegiuți nu s'au îndreptat în timpul când a fost Isus pe pământ, când a vorbit Isus despre ei în știutul Galileiei a zis: „Barbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecării, și-l vor osândi, pentru că ei s'au pocăit în propovăduirea lui Iona; și iată că aici este ceva mai mare decât Iona [Christos Isus]”. (Matei 12 : 41) Izraeliții nu și-au schimbat părerile și și ei au fost „un neam sucit”. Aceasta a vorbit Isus în Galilea, după cum arată darea de seamă din Matei 13 : 1. „Împlinirea tabloului” profetic raportat în profeția lui Iona pare a cădea în timpul după anul 1914. În acel timp s'a întâmplat că Iehova a pus pe tron pe Regele lui Christos Isus. Atunci s'a început „zina lui Iehova” și prin urmare atunci s'a început timpul pentru justificarea „Căminului și pământului” lui Dumnezeu. (Apocalips 14 : 16—18) Cu începutul zilei pentru justificarea născutului lui Iehova a fost sosit și timpul de a vesti națiunilor mesajul cu privire la aceasta. A fost datoria noastră care s'au aflat în legământ cu Iehova să vestească că împărăția sa a venit și a sosit timpul pentru justificarea sa. În decurs de aproximativ patruzeci de ani înainte de acel timp, sau dela 1874 după Christos încoace, cel ce este „mai mare decât Iona” — ca solul și guvernatorul lui Iehova — a pus pe urmașii săi devotați de pe pământ să propovăduiască așa zisului „Israel spiritual” (numiți în alt chip și urmașii lui Christos în „creștinătățe”) că „timpul rânduit pentru Regal împărăția sa a sosit, și de aceea toți trebuie să și schimbe atitudinea și să se supue Domnului.” „Crestinătatea” a arătat că ea a fost tocmai ca reprezentanții religioși Iudeilor deoarece a refuzat să asculte și să se pocăiască și în loc de aceasta a practicat mai departe religionea Diavolului. De aceea cuvintele următoare ale lui Isus se aplică cu mai multă lărie la aceștia decât la Iudei: „Neamul acesta este un neam viclean; el cere în semni; dar nu i se va da alt semn decât semnul profeției Iona”. — Luca 11 : 29.

4. După ce Iehova a pus în anul 1914 pe Regele său Christos Isus pe tron trebuie să vie după aceea războiul împotriva lui Dumnezeu asupra organizațiunii lui Satan. În acel timp se potrivește scriptura: „Neamurile se auflăsară, dar a venit mânia Ta”. (Apocalips 11 : 18) Nu trebuie să fie îndreptată numai împotriva „națiunii” „Israel spiritual” sau „care a exercitat în lumea Diavolului, ei și împotriva părții politice a națiunii, sau a organizațiunii lui Satan, care în profecție sunt ilustrate mai cu seamă prin împărăția mondială a doua. Asiria, a cărei capitală sau metropolă în fost Ninive.” În marea cetate tipică, adică în organizațiunea Diavolului, s'au aflat atunci mulți oameni de bunăvoință a căror viață a stat în primejdie. Ei n'au fost o parte a organizațiunii lui Dumnezeu dar nici de fapt o parte a organizațiunii lui Satan, ei au fost vinuți de Diavol și de reprezentanții săi de pe pământ în sun-

nele multă. Dumnezeu ia măsuri de precauțiune spre binele acestor oameni de bunăvoință.

5. Înainte de anul 1914 și câtva timp după aceea, servii consacrați ai Domnului de pe pământ au fost întoresați mai cu seamă la aceea să caute o clasă spirituală, care a încheiat cu Domnul în legământ de jertfă și să încere să o strângă. (Psalm 50 : 5) Ei au cucerat că lucrarea lor se compune din aceea să strângă loialtă cecace ei au numit „clasa agrăului”, și de aceea și-au dat osteneala consacrații în această privință și au fost convinși în engetul lor că ei au strâns pe mii ca aceștia într'adevăr la Domnul. Cei alți oameni au fost lăsați într'acestea în voia lor în cecace privește supraviețuirea timpului de necaz sau a Armagedonului. Acești oameni n'au fost consacrați lui Dumnezeu, și deoarece servii Domnului au crezut și au propovăduit că astfel de persoane vor primi binecuvântările restaurării după Armagedon, și că atunci va fi timpul potrivit de a se ocupa de ei, s'a ajuns la concluziunea: Pentru ce să ne îngrijim de ei acum? Aceasta deșerie porivit atitudinea Iudeilor față de oamenii din Ninive în ziua lui Iona.

6. Profeția lui Naam este îndreptată împotriva lui Ninive. însă din darea de seamă, nu reiese că el s'a dus la acea cetate și și-a transmis acolo mesajul. Profetul Ieremia a trimis un mesaj scris al Domnului prin principele Serafa la cetatea Babilonului ca să fie citit acolo în public, și aceasta s'a făcut spre binele poporului lui Israel care a fost prizonier în acea țară. (Ieremia 51 : 59—64) Altfel a fost în cazul lui Iona. Lui Iona zis Iehova: „Scală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei”. Lui Iona i s'a poruncit să părăsească țara sa de naștere unde a servit între poporul său propriu și să meargă la un popor păgân care nu s'a aflat într'un legământ cu Dumnezeu. După cât se pare aceasta a fost o datorie neplăcută pentru Iona. Aceasta a fost întocmai ca porunca pe care a dat-o Domnul lui Petru ca să meargă și să propovăduiască vestea împărăției la păgani, care porunca de asemenea a fost neplăcută. (Faptele Apostolilor 10 : 27, 28, Iona n'a fost dispuns să meargă la Ninive.

7. În decursul perioadei Ilie, dela 1874 până la 1914, servii consacrați ai Domnului de pe pământ au căutat numai pe aceia care au fost inclinați să intre într'un legământ de jertfă sau care încheiaseră deja un astfel de legământ, și ei au căutat pe mii ca aceștia să-i găsească înăuntrul organizațiunilor religioșilor sau în așa zisele „biserici”. Servilor Domnului nu le-a trecut în acel timp prin minte să vestească mesajul împărăției unui popor de bunăvoință care a dorit viață pe pământ și care să fie cruțat în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic și la urmă să formeze mulțimea mare de oameni. Ei au vorbit puțin sau n'au vorbit deloc despre timpul viitor de strămtorare. Unul dintre spiritele conducătoare în lucrare din acel timp a zis depe estradă: „Noi vorbim puțin despre timpul necazului deoarece oamenii au acum și așa destul necaz”. Că martorii pentru Iehova trebuie să facă acum un astfel de lucru de vestire a zilei războiului lui Dumnezeu și de avertizare a altora este arătat împede prin însăreținerea pe care o dă Iehova cu cuvintele „să vestească o zi de război” a Dumnezeului nostru; să mângâie pe toți cei întristați”. (Isaia 61 : 1, 2) Spus cu alte cuvinte: După sosirea Regelui acelor care au fost devotați Domnului li s'a impus datoria să înceapă cu vestirea războiului lui Dumnezeu asupra organizațiunii lui Satan și să deie avertismentul pentru ca alții să se poată pune în siguranță care nu so poate găsi decât numai în organizațiunea Domnului.

8. Iona a primit o poruncă expresă să meargă în orașul păgân sau neiudeu și acolo să înștiințeze pe oameni despre nenorocirea viitoare care a fost pe cale să vină asupra aceluși oraș; și el a trebuit să facă aceasta pentru că cei ce se vor pocăi să poată găsi un loc de ocrotire și de siguranță. Ninive nu făcuse în acel timp pe nimeni dintre Izraeliți prizonier și n'a dus pe nimeni captiv în acea țară. Din acest motiv n'a fost niciun izraelit în Ninive care ar fi putut să primească un avertisment; prin urmare avertismentul a fost hotărât în mod

formal pentru neindei. Intrucât Iona n'a avut o pildă de mai înainte care să-i servească ca regulă de purtare și după cât s'a părut nimic n'a justificat executarea unei astfel de lucrări. Ierul i s'a părut foarte greu și aspru. Cu toate acestea a fost datorită sa să asculte pe Domnul. Trebuie știut însă în minte că Iona nu trebuie muștrat deoarece el a fost numai un om care a jucat un rol într'un tablou profetic. Această parte deosebită a tabloului a prezis că martorii lui Iehova vor primi poruncă în ziua lui Iehova sau vor fi îndrumați să avertizeze pe oamenii de bunăvoință pentruca aceștia să poată găsi în cele din urmă siguranță și să fie strânși la mulțimea mare de oameni. Iehova n'a trimis pe Iona la Ninive ca să taie împrejmur pe oamenii de acolo sau să-i facă prozeliti și să-i primească în comunitatea iudeie. În mod vădit Dumnezeu a voit să compare prin trimiterea lui Iona la Ninive credința poporului său de legământ cu cea a unui popor păgân, care va arăta credință mai mare după primirea unei lămuriri mai mici; și astăzi se poate vedea că la mulți conșterai se arată exact același lucru dacă sunt comparați cu oamenii de bunăvoință care aud adevărul pentru prima dată. Izraeliții care au jurat să facă voiața lui Dumnezeu și să asculte poruncile sale nu s'au pocăit și n'au voit să se pocăiască și să-și îndrepte calea când au auzit avertismentul și mesajul lui Dumnezeu; și acum Iehova a voit să dovedească că chiar și un popor păgân când află adevărul va arăta mai multă credință în Iehova decât cum au arătat Izraeliții, că se va pocăi și va căuta calea dreptății chiar și la avertismentul sau propovăduirea unui străin. Sau chiar a unui Iudeu. Oamenii din Ninive au descoperit credință mai mare decât Iudeii. Astăzi unii Ionadabi arată mai mare credință decât mulți fruntași despre care se presupune că aparțin la clasa „servilului“.

14 La mulți ani după ce a fost trimis Iona la Ninive a venit un ofițer de armată, probabil un neiudeu, la Isus și a dat dovadă de credință sa în Domnul și Isus a zis despre el: „Adevărat vă spun că nici în Israel n'am găsit o credință așa de mare“ (Matei 8:10). Toate exemplele acestea vorbesc pentru faptul că unii devin neclintitori și nepăsători și arată lipsă de credință în Dumnezeu și Christos după ce s'a făcut atâta pentru ei. Faptul că oamenii din Ninive au arătat credință în Dumnezeu când au auzit mesajul ar fi trebuit să rugineze pe Izraeliții din cauza lipsei lor de credință. Totuși pare că aceasta a făcut tocmai un efect contrar, și ei s'au scandalizat că Dumnezeu a arătat interes și a dat atenție păgânilor care n'au venit în lagărul Izraeliților. În același mod se scandalizează reprezentanții religiei „creștinătății“, de aceea că Dumnezeu dăruiește favoare acelor care nu devin membri ai organizațiilor lor așa numite „biserică“. Același spirit este arătat de membrii clasei „bătrânilor“ aleși care cred că ei sunt mai buni decât alții și se tin departe de aceia care vin la cunoștința adevărului și care probabil că aparțin la ceata Ionadabilor.

15 Ninivea fost capitala vechei împărății mondiale Asiria. Numele înseamnă „locuința lui Ninus“. Nius este Nimrod fiul lui Cuș sau Belus. După ce a clădit Nimrod Babilonul și-a înțins domnia peste Asiria și a clădit Ninive și alte cetăți. (Geneza 10:11; yezi cartea Profetie, pagină 151, în limba engleză.) Domnul descrie Ninive în Cuvântul său ca: „cetatea cea mare“. Istoricii susțin că circumferința în jurul zidurilor sale a fost de șasezeci de mii; ceea ce a arătat că orașul a acoperit o suprafață mare. Despre acei braș este scris în profetie: „și Ninive era o cetate foarte mare; cât o călătorie de trei zile“, și în acea cetate s'au aflat „mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebască dreapta de stânga lor“ (Iona 3:7). Fără îndoială lui Iona i s'a părut a fi un lucru mare pentru în om singur să înărgă acolo și să încerce să facă vreo ispravă în acea cetate mare; mai departe poate că s'a gândit că nu l va aduce multă onoare ca să meargă acolo. Iona a propovăduit între Iudei și fără îndoială el s'a bucurat, după cum cuprinsă de o reputație bună între ei. Tot așa s'au ocupat servii consacrați ai lui Iohova de pe pământ înainte de 1914 mai cu seamă propovăduirea între sistemele religiei din teritoriul lor ale așa zisei „creștinătăți“ și și-au îndreptat căștile cu deosebire împotriva clerului, și acei servi au stins mai cu seamă s'au știut oameni cu vază între popor. Când a venit însă în 1914 ziua lui Iehova, Dumnezeu a voit ca servii săi să vestească ziua răsunării sale împotriva tuturor părților organizației lui Satan, inclusiv sistemele politice, care element a stăpânit mult timp ca guvernatorul Diavolului. Ninive a ilustrat partea politică a organizației lumesti a lui Satan, și în același mod la sosirea Regelui elementul politic a ocupat un loc asemănător. Mesajul care a anunțat că „impărăția cerurilor este aproape“, și că această împărăție va răsturna și va da laoparte pe toate celelalte împărății ale lumii a făcut chestiunea de controversă și de disenție politică, și vestirea unui astfel de mesaj furnizat dușmanilor un pretext să acuze fals pe servii credincioși ai lui Dumnezeu că sunt comunisti. Tocmai aceasta s'a făcut. Intrucât a sosit timpul lui Dumnezeu ca să se vestească răsunarea sa la toate națiunile, lucrul acesta trebuie făcut, și vestirea acestui mesaj aduce cu siguranță asupra vestitorilor lui indignarea tuturor părților organizației lui Satan, inclusiv elementul politic. Dacă cetatea Ninive a trebuit distrusă atunci acel oraș a trebuit înconștințat despre pe cine ce l-a amenințat și poporul a trebuit informat despre cauza căderii sale pentruca la căderea cetății cuvântul lui Iehova să fie justificat. De aceea i s'a ordonat lui Iona: „Du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei“. În același mod la începutul zilei lui Iehova s'a apropiat timpul pentru nimicirea „creștinătății“ înainte de a avea loc această nimicire, martorii lui Iehova trebuie să meargă din porunca sa și să vestească că „peira „creștinătății“ este aproape“, și ei trebuie să facă cunoscut de asemenea și motivul lui Dumnezeu pentru nimicirea ei pentruca atunci când va avea loc căderea, cuvântul și numele lui Iehova să fie justificate. Vestirea dată departe tuturor oamenilor de bunăvoință ocazie să audă adevărul, să-și credă în Dumnezeu și să se adăpostească pe care l-a prezădit Dumnezeu pentru aceștia. Prin aceea că Iona a fost trimis la Ninive Dumnezeu a făcut un tablou clar și limpede despre datoritiile care au fost date servilor săi consacrați la începutul zilei lui Iehova.

Ninive a fost un oraș foarte stricat și Sfânta Scriptură zice: „Răutatea ei s'a suit până la Mine!“ Aceasta înseamnă că Iehova a fost cu luare aminte la răutatea acelei cetăți. Același răutate n'a constat din aceea că Niniviții ar fi atacat pe Izraeliți, deoarece în zilele lui Iona oamenii din Ninive n'au întreprins o ofensivă împotriva Izraeliților. Asirienii sau Niniviții au făcut primul lor atac asupra Izraeliților cam la cel puțin cincizeci de ani după profetia lui Iona. (2 Impărați 15:17, 20) Mai târziu Asirienii au atacat Ierusalimul în decursul guvernului lui Ezechia. (2 Impărați 18:9-32) Aceasta arată că răutatea în Ninive împotriva căruia Iona a primit poruncă să anunțe răsunarea lui Dumnezeu a fost corupțiunea generală care a stăpânit în acel oraș și care a timpins pe Niniviți până la extrălimitate. (Iona 3:8) Să se asemene aceasta cu celelalte fapte înainte de anul 1914 politicienii sau stăpânitorii politici ai „creștinătății“ n'au făcut nici o străduință deosebită să prigonească pe poporul lui Iehova care s'a consacrat lucrării lui Ilic. Nimeni n'a fost atunci acuzat pentru că a pers din casă în casă și a propovăduit evangheliul. Elementele politice au privit pe astfel de propovăduitori ca un alt grup de reprezentanți ai nației și nu le-au dat atenție. Înșă acele elemente politice s'au făcut înovato de o mare neleguire deoarece au format o parte a organizației lui Satan și au făcut mare nedreptate. Din acest motiv în 1914, când a ajuns Christos Isus pe tron, timpul lor a ajuns la sfârșit și ei au trebuit avortizati. Aceasta a marcat sfârșitul timpului când Satan a putut să lucreze neîntrerupt și fără deranjare ca stăpânitorul vizibil al acestei lumi. (Luci 21:24) Sodoma și Gomora au fost acuzate neamănătoire. (Geneza 18:20-23; 19:1-25) Se arată clar că Iehova pune să se anunte totdeauna dinainte, înainte d

ă executa răsbunarea sa asupra dușmașilor săi. Aceasta regulă a fost observată și în cazul lui Ninive.

„Dumnezeu a trimis pe Iona ca să avertizeze poporul aceluor oraș și să ofere aceluor care au dorit să facă ce este drept o ocazie să calce pe calea cea dreaptă și să gasească calea scăpării. Cu siguranță au trăit în acel oraș, nelegiuit Ninive mulți oameni care au dorit dreptatea, dar care au fost cu totul neștiutori în ceea ce privește calea dreaptă pe care au trebuit să meargă. O situație asemănătoare s'a aflat de asemenea și în „creștinătate”. Când a venit Domnul Isus ca Rege în 1914 întregă lumea a stat sub stăpânirea lui Satan, și el a lărat mai cu seamă prin reprezentanții săi religioși, și poporul a fost în întuneric despre aceea cum poate scăpa sau cum se poate refugia într'un loc de siguranță cum poate fi ocrotit în Armaghedon. Cam în timpul venirii Domnului Isus în templu a început să răsune strigătul de avertisment în „creștinătate”; însă acel lucru n'a fost înțeles atunci nici chiar de cei consacrați. În 21 Februarie 1918 s'a vestit în public pentru prima dată mesajul „Lumea a ajuns la sfârșit, milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată”; însă vestitorii acestui mesaj n'au înțeles atunci încă scopul său adevărat. Atunci s'a eugetat că timpul restatornicirii a sosit. În acel timp nu s'a înțeles încă că aici a fost vorba de o străduință pozitivă de a vesti oamenii de bunăvoință că Dumnezeu ia măsuri pentru siguranța și ocrotirea lor în decursul Armaghedonului și că astfel de oameni vor forma „mulțimea mare de oameni”, care în câțiva ani mai târziu a înțeles poporul consacrat de pe pământ că mulțimea mare de oameni nu este o clasă spirituală. Aceasta este o altă dovadă pentru aceea că Dumnezeu pune la timpul rânduit să se vestească mesajul său, indiferent că vestitorii înțeleg sau nu motivul pentru aceasta. Domnul va conduce pe servii Domnului care sunt totdeauna doritori și gata să asculte poruncile lui Dumnezeu, și-i va răsplăti să facă ce este just. Lui Iona i s'a poruncit să meargă la Ninive, și a fost dator să asculte și să lăse rezultatul cu totul în seama Domnului. Aceasta arată că atunci când i se poruncește poporului consacrat al lui Dumnezeu să facă un anumit lucru, nu trebuie să călăuzească altceva decât ascultare completă. Fără să se poruncească și lăsa rezultatul cu totul Domnului!

După cum se vede Iona a dorit să-și păzească reputația bună între Izraeliți și de frică că ar putea să o piardă a încercat să scape de răspunderea pe care i-a impus-o Dumnezeu; de aceea n'a ascultat și n'a mers la Ninive cum i s'a poruncit. „Si Iona s'a sculat să fugă la Tars, departe de Fața Domnului. S'a poruncit la Iafu, și a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit prețul călătoriei, și s'a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, departe de Fața Domnului”. — Iona 1:3.

În mod învederat Iona s'a bizuit pe mila și îndurarea lui Dumnezeu de a mântui pe Niniviți în felul său bun, și așa a dedus el că dacă s'ar duce la Ninive și le-ar propovădui că vor fi nimiciți, aceasta totuși nu se va întâmpla din cauza îndurării mari a lui Dumnezeu. De aceea a tras Iona concluziunea că el va fi umilit și va deveni obiect de de răs și de mare batjocură pentru poporul păgân și și pentru Iudeii de acasă și astfel își va pierde vază dacă ar merge la Ninive și ar face cum i s'a poruncit. Așa a hotărât Iona să nu meargă la Ninive. Că aceasta a fost gândirea sau seculăsa, după cum este explicat aici, reiese din cuvintele sale proprii pe care le-a rostit mai târziu: „S'a rugat Domnul, și a zis: Ah! Doamne, Te rog, nu este aceasta locuința ce zicăm eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înălțur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndulcitor răbdător, și bogat în bunătațe, și că Te căiești de rău”. (Iona 4:2) Stărea minții sale și modul său de a lucra a găsit adeseori o nsemnătate între persoăfiile care se scotocesc distinso în serviciul lui Dumnezeu.

În loc să asculte de poruncă lui Dumnezeu Iona a încercat să fugă la Tars; la o cetate într'o țară cunoscută azi ca Spania, care cetate a fost situată la atunci-

ei îndepărtata extremitate occidentală a Mării Mediterane, deci într'o direcțiune direct contrară dela Ninive. Nimeni n'a putut a ști ceva despre aceea că ea a fost la apus de „marii stâlpi ai lui Hercule”, adică la apus de stâncă Gibraltarului, și așa s'a eugetat Iona să meargă atât de departe cât s'a putut merge după presupunerea de atunci. El a voit mai bucuros să învâpă din nou după capul său într'o țară străină în loc să meargă acolo unde l-a fost a poruncit să meargă, și după aceea să fie răs de oamenii de acasă și de cei din Ninive. Modul de a lucra al lui Iona nu poate fi interpretat în sensul că ar fi părăsit pe Dumnezeu și ar fi dorit să primească o formă de cult păgân. Dacă acesta ar fi fost scopul lui Iona, atunci Dumnezeu nu l-ar fi arătat îndurare mai târziu și nu l-ar fi salvat într'un chip minuat și nu i-ar fi dat serviciu pe mai departe. Dacă Iona ar fi fost necredincios prin aceea că s'ar fi dat cu totul lui Satan, atunci Dumnezeu l-ar fi părăsit cu totul și l-ar fi lăsat să piară. Așa se vede că Iona n'a voit să asculte însăreținarea deosebită pe care i-a dat-o Dumnezeu, și aceasta de frică de ceea ce vor zice oamenii despre el, adică de frică să nu-și piardă vază și să nu se facă de răs. De aceea a încercat să scape prin aceea că a fugit către apusul îndepărtat. Se poate conchide în mod rațional și aceea că el a avut frică că locuitorii din Ninive ar putea înțelege propovăduirea sa despre o peire apropiată ca o amenințare că Izraeliții să conducerea Dumnezeului lor vor merge cu război împotriva Niniviților, și Niniviții îndatăce vor auzi aceasta își vor organiza armata și vor întreprinde o campanie în contra lui Izrael, și după aceea va fi acuzat Iona ca pricinătorul huptei. Aci avem un caz limpede când un om s'a sprijinit pe priecperea sa și n'a încrezut în Iehova Dumnezeu și nu l-a recunoscut. Nărsetul din Proverbele arată situația clar: Că frica de oameni duce în cursa Diavolului. Dacă cineva începe să servească pe Domnul și după aceea de frică de ceea ce l-ar putea face oamenii sau de ceea ce ar putea veni asupra lui din partea oamenilor din pricina serviciului său credincios, zăbovesc, neglijează sau refuză să facă serviciul, atunci muld ca acesta se va aduce cu siguranță într'o situație rea. Domnul a făcut aceasta clar în tablou, și acum descoperă aceasta pentruca poporul său să fie instruit pe deplin cu privire la calea cea dreaptă.

În loc să asculte de Dumnezeu Iona a mers la Iafu, un port de mare al Palestinei, care a fost situat la capătul de răsărit al Mării Mediterane. Iafu înseamnă „frumusețe” și reprezintă ceea ce au căutat să fie și să facă muld consacrați în anul 1918 când au eugetat că ar fi bine să steie aproape de oameni (reprezentați prin „mare”), și când au gândit că ei sunt foarte frumoși și plăcuți și de aceea nu-și vor atrage nicio critică și nu vor da ocazie oamenilor să fie mâniași pe ei. Dela 1914 până la 1918 abu buit războiul mondial, și propovăduirea împărăției lui Dumnezeu și a răsbunării sale asupra organizațiunii lumesti a Diavolului a oferit clerului un pretext și o ocazie să ocătige pe elementele politice și comerciale ca ajutoare la prigonirea poporului lui Dumnezeu, și aceasta a făcut pe mulți din acei consacrați să se teamă că-și vor pierde buna reputație și vază sau chiar viața. Critică aspră, batjocură și prigonire i-a oprit pe loc, chiar și atunci când unii consacrați au mers în temniță pentru că au ascultat de porinca Domnului. În acel timp mulți consacrați din timpul lui Iie au insistat ca să nu se spună nimic despre necazul viitor sau despre greșile preoțiunii, ale politicienilor și ale financiarilor, ci au zis (pentru a întrebuința cuvintele lor proprii): „Noi trebuie să vorbim despre iubire și să fim prietenoși și plini de atenție față de fiecare om și să facem pe fiecare să creadă și să vadă că noi am umblat cu Isus și am învățat dela el”. Aceasta a fost o defăimare a numelui lui Isus; însă așa se vede că ei n'au știut aceasta. Isus nu s'a purtat cu delicatețe cu preoțiinea făcându-i când a fost vorba de aceea ca să o mustră, și el a mustrat-o cu astfel de cuvinte tari încât n'a putut să existe nicio îndolală despre scopul său, și el a făcut aceasta din ascultare față de voința Tatălui său.

20 Iona a mers la Iaso ca să găsească o cale pe care să poată scăpa de datoria sa și să-și salveze buna reputație. Nu toți din poporul lui Dumnezeu au încercat să scape de răspunderea lor în anul 1918. Având în vedere amenințarea cu arestarea și pedepsirea aspră mulți au continuat să vestească pe Regele, mesajul și împărăția și răsunarea lui Dumnezeu, și în acest scop au fost răspândite multe „Valuă implinită” și „Kingdom News” [știrile împărăției]. Deși acel mesaj a fost îndreptat mai cu seamă împotriva preoților, el s'a îndreptat și împotriva elementului politic și a oferit acestuia puțința și ocazia să conluereze la prigonire și să ia măsuri aspre pentru împiedecarea răspândirii adevărului. În acel timp unii au rămas devotați Domnului în mod credincios și adevărat; pe când alții au devenit necredincioși, și toți din ei au ajuns sub supravegherea strictă a elementelor politice și religioase care au stăpânit peste țară. Intre Izraeliții din timpul vechiu s'au aflat câțiva drepti și credincioși ca Daniel, Sadrac, Meșac și Abed-Nego, Ieremia și alții; totuși aceasta n'a împiedecat ca întreg orașul Ierusalim să meargă în captivitate. În același mod în decursul războiului mondial credincioșia unora puțini n'a împiedecat ca întreaga ceată poporului lui Dumnezeu să ajungă în captivitate. Consacrații aceluia timp priviți ca totalitate s'au depărtat dela porunca dată de Dumnezeu, și ca Ilie au fugit și au devenit inactivi. (1 Impărați 19 : 1-3) Cei ce din egoism și dintr'o dorință de comoditate n'au sprijinit o atitudine hotărâtă împotriva tuturor sistemelor politice și a reprezentanților religioșii, s'au îngrijit mai cu seamă pentru ei înșiși, pentru reputația lor bună și pentru întărirea lor proprie, și scopul lor a fost să se pregătească ca să meargă în cer fără alt lucru; și așa un argumentat ei: „Mai să fim drăgălași și să vorbim plăcut și să fim cu atențiune la aceea să nu vorbim ceea ce s'ar putea scandaliza stăpânitorii”. Ei au privit pe stăpânitorii politicii ca „măltele stăpâniri”, în cerce, firește, au fost în eroare. Alții, slabi în credință, au fost influențați prin astfel de vorbiri, și deoarece au fost fricoși au fugit și ei; numai câțiva puțini au stăruit să intervină ca țările în favorul împărăției. Urmarea a fost că întreaga lucrarea propovăduirii evangheliei a fost foarte împiedecată, și aceasta a dispăcut lui Dumnezeu. (Isaia 12 : 1) Faptul că Dumnezeu a arătat mai târziu poporului său mai departe îndurarea sa și de atunci încolo a făcut tot mefca aceasta, dovedește că el n'a fost cu totul necredincios și n'a lepădat sângele lui Christos Isus și împărăția; ci a căzut pradă fricii de ceea ce i-ar putea face omul.

21 Când Iona și-a început fuga nu s'a dus la Tir în nord-vest ca să încerce să se imbarce acolo, ci s'a coborât la Iaso și a găsit acolo o corabie care a plecat la Tars. Acest oraș Tars a întreținut o relațiune de comerț însemnată cu cetatea-mamă Tir, care cetate din urmă a fost situată într-o măsură oarecare în direcția către Ninive; „Cei din Tars făceau negot cu tine, cu tot felul de mărfuri pe cari le aveai din belșug. Veneau la târgul tău cu argint, cu fer, cu cositor și cu plumb”. — Ezechiel 27 : 12.

22 Iona și-a plătit călătoria și s'a suit în corabie și astfel el nu și-a întrebuintat banii în serviciul lui Iehova; ci i-a dat gheștariilor comerțului, adică i-a sprijinit, ceea ce poate ilustra bine cum au fost lingușiți în zilele de mai târziu gheștarii pentru a primi favoruri personale. Cei ce-au fugit din serviciul Domnului în decursul războiului mondial, au eugetat că fac bine să potolească mânia zarafilor și a gangsterilor (bandiților) politicii prin faptul că și-au întrebuintat banii să sorneze imprumuturi de război, mai departe au arborat steguri și au arătat supunerea lor umilă față de organizațiunea lui Satan. 4.

23 Iona n'a făcut să-i lumineze lumina cum în poruncă dă Dumnezeu. El a încercat să fugă, departe de fața Domnului; Faptei sale îi corespund faptele următoare: În decursul războiului mondial s'a încercat a se merge din calea datoriei pe care a impus-o Dumnezeu poporului său. Interesul împărăției au fost de cea mai mare importanță; a te feri de ele și a ocoli datoria de a asculta de poruncile lui Dumnezeu a fost o străduință

asemănătoare cu fugirea departe de fața Domnului. A face compromisuri sau a transmite mesajul Domnului cu „pețala stângă”, a vorbi „blând și dulceag”, și a tăcea în ceea ce privește împărăția, mai cu seamă răsunarea lui Dumnezeu anunțată împotriva întregii organizațiuni a lui Satan, a fost de asemenea o încercare de a fugi departe de fața Domnului. Războiul mondial sau războiul cel mare a fost de fapt un război de economie, deși reprezentanții religiei au scos strigăte de război și au anunțat gălăgioși lozincă: „Războiul va asigura lumii democrația!” Orice persoană care a eugetat să ia apărarea lui Dumnezeu și a împărăției sale sub Christos în mod statornic a fost privit de apărătorii războiului ca fără onoare, ca lepădatura pământului și ca copt pentru temniță sau nișuire. Fapt e că reprezentanții religiei au urzit în acel timp printr'o conspirație prigonirea judiciară a unor credincioși și i-au întemnițat un timp oarecare până la sfârșitul războiului; și de atunci încolo aceiași conducători satanici ai religiei tipă cât îi tine gura împotriva martorilor lui Iehova și au arătat cu dispreț la aceia care au mers în închisoare și i-au numit „puscăriși”. În decursul războiului mondial mulți din aceia care au mărturisit a fi consacrați lui Dumnezeu au eugetat că ei își pot păstra numele bun și reputația bună prin aceea că s'au apropiat de elementele comerțului și ale politicii și s'au arătat față de ele amabili și drăgălași și au părut a fi cu totul prietenoși. Să se țină în minte că drama profetică a lui Iona ilustrează diferitele elemente și nu diferite indivizi, adică pe diferitele persoane care sunt privite ca martori ai Domnului.

24 Când Iona și-a ureat în acea corabie și a mers pe apă spre Tars a eugetat fără îndoială că el este ferit de toată critica neprietenoasă și este liber să-și păstreze numele bun. El însă nu s'a bucurat mult timp de liniște acolo peătrucea Iehova a stărnit o vijelie pufenică care a bătut corabia. „Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năpraznic, și a stărnit o mare furtună. Corabia amenința să se sfărâme”. (Iona 1 : 4) Acest orcan nu a avut de scop să silască pe Iona la ascultare împotriva voinței sale, ci a avut de scop să-l salveze într'un chip plin de îndurare depe calea lui greșită și mai cu seamă să facă un tablou dramatic care să servească poporului consacrat al lui Dumnezeu ca semn și arătător de drum în ziua lui Iehova. Războiul mondial n'a fost „vântul năpraznic” sau marele orcan multiple deoarece războiul mondial n'a fost provocat de Dumnezeu. „Vântul năpraznic” a preumbrit ceea ce a cauzat Dumnezeu; deoarece darea de seamă zice: „Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năpraznic”. Aceasta a preumbrit „războiul în cer”, care a fost început de Regele uns și pus pe tron al lui Dumnezeu împotriva lui Satan și a organizațiunii sale; demonii nelegiți din cer. (Psalm 110 : 1, 2; Apocalips 11 : 17, 18; 12 : 1-10) Urmarea acestui război din cer a fost preabastrea lui Satan pe pământ ca „să ia pacea depe pământ”. (Apocalips 6 : 4) Când a fost aruncat Satan în jos pe pământ el a început să aducă o suferință după alta peste popoarele pământului și continuă să facă aceasta. Poporul pământului care prin exercitarea religioșii lui Satan este strălăuit dela Dumnezeu și sprijinește stăpânirea-uzurpatoare comercială și politică a lui Satan, a simțit de atunci încolo marele neceaz și marea mișerie și este extrem de agitat, întocmai după cum marea a fost agitată de furtună. În anul 1918 Domnul Isus a apărut în templul lui Dumnezeu învestit cu toată puterea în cer și pe pământ; însă el nu și-a aplicat această putere ca să oprească războiul mondial numai ca să pună un capăt luptei reciproce a națiunilor, ci peătrucea martorii lui Iehova să aibă ocazie să vestească numele său pe pământ. Războiul mondial nu a avut nimic de a face cu mânia lui Dumnezeu care se va manifesta în sfârșirea completă a organizațiunii lui Satan în timpul hotărât. 5.

25 În decursul războiului mondial a fost mare agitațiune între popor și mulți din aceia care s'au consacrat să facă voința lui Dumnezeu au eugetat că războiul nu va îneca, ci va conduce, fără întrerupere direct la punctul culminant în Armaghedon. Dar a mai fost un

lucru de făcut, și acest lucru constă, după voința lui Iehova, din punerea mărturiei pentru numele său, și aceasta trebuie făcut înainte de a se manifesta mânia sa. Cea din urmă împotriva organizațiunii lui Satan. Aceasta s'a arătat în tabloul profetic despre Iona. Pentru Iona a fost un lucru de făcut și Dumnezeu a voit să-i deie ocazie.

După cum se arată marinarii, echipajul corăbiei din Iafu, n'au fost Izraeliți, adică ei n'au fost într'un legământ cu Dumnezeu, ei au fost oameni din națiunile neîndoite și au fost tocmii de gheșterarii comerțului ca să văslăsească corabia. Intrucât ei n'au fost Iudei, așa se vede că n'au avut cunoștință despre Iehova; dar când ea văzută cum bicuiește furtuna corabia atunci s'au temut foarte tare. „Corăbierii s'au temut, au strigat fiecărui Dumnezeu al său, și au aruncat în mare uneltele din corabie, ca s'o facă mai ușoară. Iona s'a pogorît în fundul corăbiei, s'a culcat și a adormit dus”. — Iona 1:5.

Corăbierii au fost fără îndoială oameni sinceri și n'au dorit cât au înțeles de bine să facă ce este drept. În tot cazul ei ilustrează pe o clasă de oameni care au dorință după dreptate. În decursul timpului nelițat din 1914 și după aceea oamenii cinstiți ai diferitelor națiuni care au luat parte la războiu au iubit pacea și dreptatea și ei nu au recomandat războiul și nici nu l-au sprijinit; ei nu s'au împotrivit lui Dumnezeu cu voința și au fost în mare strâmtorare lăuntrică. Ei au știut că banda religioasă nu s'a putut bucura de învingerea lui Dumnezeu; deoarece ea a fost nedreaptă. Ei și președintele a susținut că reprezintă pe Christos Isus, și Prințul Păcii, totuși a urlat pentruca să se verse sânge, și ea a întrebuintat așa zisele ei „așezăminte bisericesti” ca localuri de recrutare. Așa au dorit cu încredință oamenii buni ai lumii în necazul lor ajutor, și întocmai ca acei corăbieri care au mănăat corabia lui Iona au strigat fiecare la Dumnezeul lui; adică ei au căutat pace și liniște în toate direcțiunile. Dar deoarece ei n'au cunoscut îngrijirea lui Iehova, ei nu s'au așteptat la aceea că el-le va împlini dorința. Deoarece corabia a fost în primejdie, corăbierii au aruncat peste bord mult din încărcătură ca să salveze corabia. În decursul celor mai întunecoase zile ale războiului mondial poporul obișnuit care a dorit pacea a fost de asemenea gata să aducă jertfe mari ca să pună capăt necazului, și de aceea și-au aruncat avuția în mare pentruca să se nască pace, adică ei s'au străduit să plătească prin jertfe pace și liniște.

Dar ce de seamă spune că Iona „s'a pogorît în fundul corăbiei” și că el, cugetându-se că este în siguranță, s'a instalat acolo comod și s'a culcat, deoarece el a simțit bucurie. El a fost întocmai ca un prizonier sau rănit într'o celulă. El a dormit ca cele „zece fecioare” care au așteptat pe mire, dar li s'a făcut somn și au dormit. (Matei 25: 1-13) În decursul părții din urmă a războiului mondial și câțva timp după aceea poporul consacrat al Domnului, care a trăit pe pământ și dormit în rămas inactiv în ceea ce privește privilegiile lor în serviciu. Mulți din ei au zis: „Noi vom sta liniștiți și vom aștepta până când ne va duce Domnul acasă”.

După cât se pare, Iona a fost singurul călător în corabie care a plătit. Când a auzit căpitanul corăbiei căciunilor și strigătele marinarilor, și a căutat pe cineva să vadă ce face. „Cărnaciul, după strducerea lui, a spus: „Căpitanul corăbiei, s'a apropiat de el, și i-a zis: „Ce ai de gând de dormi? Sepalâte și cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se găndească la noi, și nu vom peri!” (Iona: 1:6) Căpitanul corăbiei a fost reprezentantul oficial al tuturor corăbierilor și a ilustrat acolo pe aceeași clasă care în Sfânta Scriptură este menționată ca „cei ce se pogoriseră în mare în corăbii” și dau de mare primejdie și strâmtorare. (Psalm 107: 23-27) Căpitanul de vas sau comandantul n'a mai știut ce să facă și deoarece a ajuns în strâmtorare înțelepciunii sale a căutat pe Iona. Când l-a văzut dormind l-a poruncit să se scoale și să facă ceva. Aceasta parte a tabloului arată că Dumnezeu va ține de partea „clasa” „servului” său de pe pământ în decursul timpului de necaz care a venit în decursul răz-

boiului mondial peste ea și o va scoate din el pentruca să ducă din nou mesajul său poporului și mai cu seamă ca să poată arăta oamenilor de bunăvoință calea dreaptă pe care trebuie să meargă, care oamenii s'au aflat până în acel timp în serviciul organizațiunii de comerț a lui Satan și sub puterea mulțimii lui politice și religioase deoarece ei n'au știut unde să se adreseze la altcineva. Acei oameni de bine au strigat după ajutor și ei au fost prizonieri de felul acela cum sunt descriși în Sfânta Scriptură (Isaia 42: 6, 7), sau adică ei au ilustrat pe astfel de prizonieri.

Iona a reprezentat în acest loc prin faptul că s'a odihnit și a dormit pe poporul consacrat al lui Dumnezeu de pe pământ, și porunca dată lui Iona să se scoale arată că Domnul la timpul rânduit a poruncit poporului său consacrat să se scoale și să se grăbească în serviciul Domnului pentruca cei de bunăvoință să găsească calea adevărată spre organizațiunea lui Iehova și acolo să poată dobândi oerotire și siguranță. Marinarii din corabie, inclusiv căpitanul, au ilustrat prin urmare pe oamenii de bunăvoință și cu inimă sinceră care doresc să meargă pe calea cea dreaptă, care calea le este deschisă de Domnul; și cei ce-l ascultă formează „alte oțale sale și compun împreună mulțimea mare de oameni” care la timpul rânduit intră în serviciul Domnului, vesteste Cuvântul său și-l laudă. Împlinirea acestei părți a tabloului profetic a cerut ca poporul consacrat al Domnului să fie trezit ca să vadă privilegiile sale; și astfel el a fost trezit în 1919, și după aceea s'a trezit a fost trinit de Domnul să se consacreze serviciului său. Întocmai după cum i s'a dat lui Iona mai târziu ocazie să ducă mesajul păgânilor din Niive, tot așa au fost treziți martorii lui Iehova în anul 1919 și după aceea li s'a dat ocazie să ducă mărturia la neîndoite, adică oamenilor de bine care vor forma mulțimea mare de oameni. Acest lucru de vestire a mesajului trebuie făcut înainte de ce se va arăta pe deplin mânia lui Dumnezeu în Armaghedon, și acest fapt este o altă dovadă confirmatoare că poporul Domnului este ocupat în mod just în serviciul său prin faptul că continuă acum cu energie încredințată în care stă.

Căpitanul corăbiei a zis lui Iona: „Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se găndească la noi, și nu vom peri!” În felul acesta vorbese oamenii de bine către martorii lui Iehova pentruca să vadă că atotputernicul Dumnezeu pe care-l servesc consacrații săi este Dumnezeu dreptății; Tatăl îndurării și puternicul și singurul care poate da mângâiere. Acești oameni de bunăvoință care vor forma în cele din urmă mulțimea mare de oameni nu se află într'un legământ cu Iehova, nu știu cum se pot apropia de Dumnezeu, și din acest motiv caută lămurire la clasa antitipică a lui Iona, adică la poporul consacrat și însărcinat al lui Iehova. Intrucât Ionadabii sau oamenii de bunăvoință sunt prizonieri care au fost ținuți în cătuși de conducătorii religiei ei nu și-au adresat rugăciunile la Iehova deoarece ei n'au cunoștință despre privilegiile de care s'ar putea bucura. Ei așteaptă explicațiune dela clasa servului credincios al Domnului cum ar putea găsi calea cea dreaptă și cum ar putea merge pe ea. Așa dar este privilegiul și datoria marturilor lui Iehova să deie tot ajutorul posibil acestor oameni de bunăvoință și să-i pună în stare să vadă calea Domnului; și pentruca să facă aceasta ei trebuie să ducă mesajul împărăției la astfel de oameni și să le ajute să înțeleagă înseamnărea sa, și ei trebuie să-i încurajeze să icie parte la serviciul lui Dumnezeu și a împărăției sale. Că aceasta este datoria și privilegiul lor reiese cu siguranță din următoarea declarație a Domnului: „Așa vorbește mai departe Domnul: La vremea îndurării Te voi asculta (pe clasa lui Iona în ziua mâniei), și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara, și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: Ieșiți! și celor ce sunt în întunec: Arătați-vă. Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele”. (Isaia 49: 8, 9) „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi (în timpul furtunii) și Te voi pune ca legământ al po-

populului, ca să fiu Lumina neamurilor [a Izraeliților ne-spirituale], ilustrați prin căpitanul corăbiei și de corăbieri precum și de Niniviți], să deschizi ochii orbilor, să scoti din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întunecare. — Isaia 42 : 6, 7.

„Aceasta este o nouă și puternică dovadă că Iehova Dumnezeu își va aduce aminte de oamenii de bunăvoință față de el și se va îngriji de aceea ca cei ce ascultă poruncile sale să nu piară în Armaghedon, ci să fie erogați și să fie trecuți teferi prin acel timp de mare mânie. Acel tablou profetic arată în acest punct ce mare privilegiu a dăruit Dumnezeu membrilor rămășiței sale care este acum pe pământ și și răspunderea mare pe care a pus-o asupra lor, și că ei nu se pot mândri de această răspundere prin aceea că se fac cămozi. Dimpotrivă, ei trebuie să se scoale și să facă voința lui Dumnezeu, cum le este poruncit, și trebuie să ducă mesajul numelui său și al împărăției sale sub Christos la toți cei ce sunt de bunăvoință pentruca să poată găsi calea scăpării și locul siguranței. Acest tablou și alte tablouri profetice de-seopăr marea iubire a lui Iehova pentru rămășiță că se trăiește acum pe pământ și marea atențiune pe care i-o acordă, și că el a pus să se scrie toate lucrurile acestea dinainte în Cuvântul său spre ajutorul, mângâierea și întărirea speranței mărilor săi credincioși. În timp ce această profecție a lui Iona se desfășoară mai departe înaintea privirilor poporului lui Iehova ea este a nouă înboldire pentru membrii acestui popor să se dedice cu putere și neobosit în serviciul său pentruca interesele împărăției lui Dumnezeu sub domnia lui Christos să fie servite și să fie făcute să înainteze și pentruca membrii poporului lui Dumnezeu să poată avea o parte la justificarea numelui Celui-Prea Înalt.

„Lui Iona i-a fost făcut de cecece ar putea zice oamenii despre el, și că el ar putea deveni un obiect de mâr-bătoare și de râs și astfel își va pierde buna renume între oameni. Și de ce, și el s-a aflat într-o situație foarte încurcătoare cum a putut să scape el de pebra? și cum a putut fi readusă corabia la linia de platine?

(Cercuza)

Întrebări pentru studiu

- Alin. 1. În ce mod și în ce scop s'a dat profecția divină? Iohes-au profetii pentruce au vorbit sau scris așa? În ce măsură servește modul lor de a lucra ca semn caracteristic care să servească rămășiței ca pildă?
- Alin. 2. Cum servește profeciile în timpul prezent scopul pentru care au fost hotărâte?
- Alin. 3, 4. Ce se poate recunoaște acum ca scopul împărăției care se întemeiază acum? Cum văd acum membrii celei servului poziția, privilegiul și datoria lor în legătură cu împărăția?
- Alin. 5. Ce privilegiu îndrăgitor pentru poporul credincios al lui Iehova a însoțit în mod învederat împlinirea profetiei? Cum pricep ei aceasta că au avut acest privilegiu?
- Alin. 6, 7. Arată însemnarea numelui lui Iona și însemnarea faptului că Iona a fost fiul lui Amitai. Pe ceie a reprezentat Iona în acest tablou profetic și cum a făcut el aceasta? Ce lucruri importante sunt descoperite în profecția lui Iona?

Alin. 8—10. Arată câteva fapte în darea de seamă care arată cănd a vorbit Cuvântul Domnului Iona, și pentruce i s'a dat porunca scrisă Iona 1 : 2. Când și cum se împlinește tabloul profetic scris în profecția lui Iona?

Alin. 11. Când se împlinește Apocalips 11 : 18? Impulsiva cui sau a cărui lucru a fost atunci de plăt mânia sau răsbunarea lui Dumnezeu?

Alin. 12. Arată că atitudinea Judeilor împotriva locuitorilor din Ninive în zilele lui Iona a fost profetică.

Alin. 13. Compară felul cum a transmis Ieremia mesajul Domnului la Babilon cu însărcinarea pe care primit-o Iona cu privire la Ninive.

Alin. 14. Compară activitatea servilor consacrați Domnului în decursul perioadului lui Iie cu cerințele dela venirea Regelui.

Alin. 15. Pentruce i s'a părut lui Iona că însărcinarea primită a fost o datorie grea? Arată că această a fost o parte a tabloului profetic. Ce scop a urmărit Dumnezeu prin trimiterea lui Iona la Ninive? Ce s'a arătat dinainte prin punerea lui Iona la Ninive după ce au primit avertismentul dat prin Iona?

Alin. 16. Ce s'a arătat dinainte prin atitudinea Izraeliților având în vedere faptul că Dumnezeu a arătat Niniviților favorarea să primească un mesaj dela el?

Alin. 17. Citează aci câteva fapte interesante cu privire la Ninive. Compară lucrul de mai înainte a lui Iona cu cecece i s'a poruncit să facă aici.

Alin. 18, 19. Explică răutatea amintită în Iona 1 : 10 mai departe ea s'a suit până la Iehova? Compară această cu fapte în cecece privește elementul litic al creștinătății.

Alin. 20. Arată motivul pentru stărea din Ninive că a făcut de lipsă ea să fie avertizată cetatea prin Iona, profetul lui Iehova? și arată că ceea ce Iona a fost profetic.

Alin. 21—23. Explică pentruce s'a hotărât să fugă la Tars în loc să meargă la Ninive și citează motivul său pentru aceasta.

Alin. 24. Aplică faptul profetic că Iona s'a pogorât la Iafu, în loc să facă cum i-a poruncit Dumnezeu.

Alin. 25. Arată împlinirea faptului profetic că profeții la câtorva credincioși puțin în Ierusalim n'a vădit acea dată de captivitate.

Alin. 26—28. Cum și în ce scop unii din cei ilustrați de Iona își suie în corabie și și-au plătit prețul călătoriei dela Iafu la Tars în loc să meargă la Ninive, după cum a poruncit Dumnezeu?

Alin. 29, 30. Explică partea tabloului scrisă în Iona 1 : 4.

Alin. 31—33. Cine au fost corăbierii menționați în versetul 5? Că s'a ilustrat prin atitudinea și modul lor de a lucra raportat acolo? Ce s'a arătat în mod învederat dinainte prin declarația dată cu privire la Iona?

Alin. 34, 35. Ce s'a arătat prin partea tabloului notată în versetul 6?

Alin. 36, 37. Ce învațată pentru rămășiță cuprinsă aci versetul 6 în legătură cu Isaia 49 : 8—10 și 42 : 6, 7 cu privire la privilegiul prezent și răbdarea de răzbi?

Alin. 38. Arată motivul pentruce s'a aflat Iona într-o situație încurcătoare.

(Revista engleză Watchtower din 15 Ianuarie 1965)